VISIT…

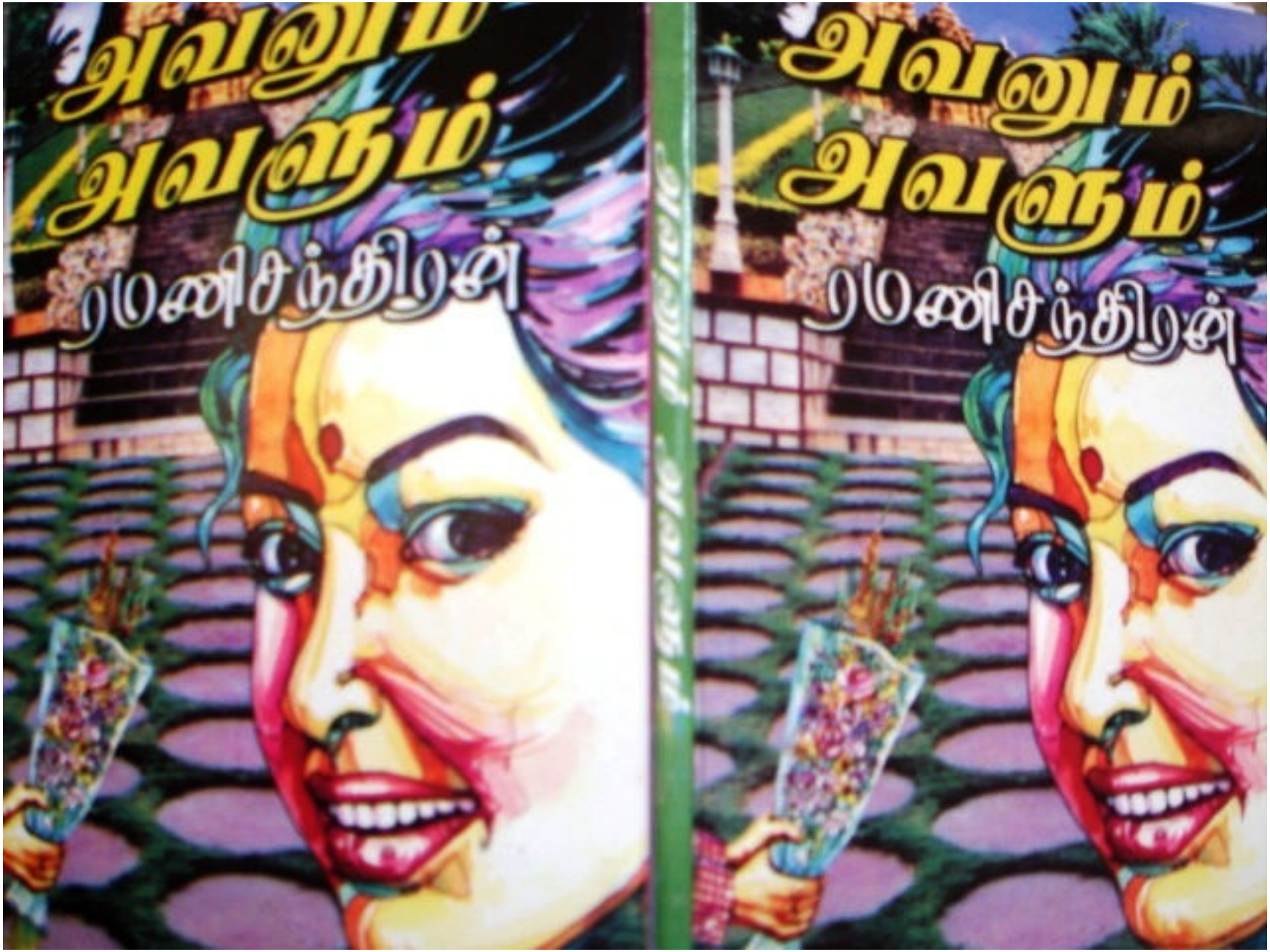
அவனும் அவளும்
ரமணிசந்திரன்
அவனும் அவளும்
ரமணிசந்திரன்

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர்	: அவனும் அவளும்
ஆசிரியர்	: ரமணிசந்திரன்
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
முதல் பதிப்பு	: மார்ச், 1978
இரண்டாம் பதிப்பு	: ஆகஸ்ட், 1984
மூன்றாம் பதிப்பு	: நவம்பர், 1986
நான்காம் பதிப்பு	: ஜூன், 1989
ஐந்தாம் பதிப்பு	: மே, 1991
ஆறாம் பதிப்பு	: நவம்பர், 1992
ஏழாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 1993
எட்டாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 1995
ஒன்பதாம் பதிப்பு	: ஏப்ரல், 1998
பத்தாம் பதிப்பு	: ஜனவரி, 2000
பதினோராம் பதிப்பு	: ஆகஸ்ட், 2003
பனிரெண்டாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2004
பதின்மூன்றாம் பதிப்பு	: பிப்ரவரி, 2006
பதினான்காம் பதிப்பு	: செப்டம்பர், 2007
மொத்தப் பக்கங்கள்	: 160
நூல் வெளியிட்டோர்	: அருணோதயம் 5/3, கொடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

விலை: ரூ.50.00

அச்சிட்டோர் : ஜீ.எம்.பிராசெஸ்,
சென்னை-14.

அவனும் அவளும்

அவனும் அவளும்

1

"நாயகி, இந்தச் சட்டைக்குப் பித்தானை சற்றுத்தைத்துத் தந்துவிடேன்."

மூன்றாவது முறையாக மனைவியிடம் கெஞ்சினார் நில்லைநாதர்.

"அப்பப்பா, ஓர் ஐந்து நிமிடம் நிம்மதியாகப் படிக்க விடமாட்டேன் என்கிறீர்களே. வினாடிக்கு ஒரு தடவை கூப்பிட்டுக் கொண்டே இருந்தால் எப்படி? இந்தக் கதாநாயகி கழுத்தில் கருக்குக் கயிறு மாட்டிக் கொண்டது. அவள்பிழைக்கிறாளா இல்லையா என்று தெரிய வேண்டாமா? கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கொண்டு இருங்கள்."

நாயகி எரிந்து விழுந்தாள்.

"நல்ல நேரம் பார்த்தார், தொல்லை பண்ண" என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே மீண்டும் கையில் இருந்த கதைப் புத்தகத்தில் கண்ணைப் பதித்தாள்.

நேரத்தைப் பற்றி இவள் பேசுகிறாளே.

தில்லைநாதர் ஒருமுறை கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். மணி ஒன்பதைத் தாண்டி விட்டது.

இவளுடைய கதாநாயகி எப்போது பிழைப்பது?

அதன்பின் இவள் எப்போது பித்தான் தைத்துத் தருவது?

அதன்பிறகு அந்த சட்டையை மாட்டிக் கொண்டு அவர் எப்போது அலுவலகத்திற்குப் போய்ச் சேருவது?

எப்போதும் திறந்திருக்கும் சிடுமூஞ்சி நிர்வாகியின் நெற்றிக்கண் நினைவுக்கு வந்தது.

துணிந்து மீண்டும் வாயைத் திறந்து, "நாயகி....." என்று இழுத்தார்.

அப்போது தம்பி மதுவையும் தங்கை சசியையும் பள்ளிக்கு அனுப்பிவிட்டு மீரா உள்ளே வந்தாள்.

சசியும் மதுவும் நாயகி பெற்ற செல்வங்கள்.

ஆனால், அவர்களை வளர்ப்பது மீராதான். காலையில் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது. குளிப்பாட்டுவது. தலைகோதி உடை மாற்றுவது. சாப்பாடு கொடுப்பது. பள்ளிக்கூடம் அனுப்புவது எல்லாமே மீராதான்.

உள்ளே வந்த மீரா கையில் சட்டையோடு நின்ற தந்தையையும் புத்தகத்தில் மூழ்கியிருந்த சிற்றன்னையையும் பார்த்தாள்.

சிரிப்பு வந்தது.

சித்தியாவது கதைப் புத்தகத்தை இடையில் வைத்து விட்டு எழுவதாவது?

"உனக்கு சிரிப்பா இருக்கிறதா அம்மா" என்றார். தில்லைநாதர் வருத்தத்துடன்.

மீராவுக்கு ஒரு மாதிரி ஆகிவிட்டது.

"சேச்சே. இல்லையப்பா. இங்கே கொடுங்கள். சட்டையை நான் தைத்துத் தருகிறேன்" என்று தந்தையிடம் சட்டையை வாங்கினாள்.

"இந்தாம்மா..... இந்தா. கொஞ்சம் சீக்கிரம் பார்" என்று நன்றியோடு சட்டையை நீட்டினார் தில்லைநாதர்.

மீரா ஓரக்கண்ணால் நாயகியைப் பார்த்தாள்.

அவளுக்கு இதுதான் பூலோகம் என்ற எண்ணங்கூட இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இதழ்களில் இளநகை படர மீரா உள்ளே சென்றாள்.

விரைவில் பித்தான் தைத்துக்கொண்டு வந்தாள்.

சட்டையை வாங்கி மாட்டிக்கொண்டு தில்லைநாதர் கிளம்பினார்.

திடீர் என்று நின்றார்.

மீராவிடம் ஒரு கடிதத்தை நீட்டினார். "இந்தாம்மா, நேற்று வந்த கடிதம். நேற்றிரவு மிகவும் பிந்திவந்ததில் இது மறந்தே போயிற்று. படித்துப்பார்" என்றார்.

"சரிப்பா, அப்புறம் படித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் கிளம்புங்கள். நேரம் ஆகிறது" என்று அவசரப்படுத்தினாள் மீரா.

"ஆமாம் பெரிய வேலை, வெறும் பித்தல் உத்தியோகம். கடிதத்தை படியம்மா, நம்ம முகுந்தன் வருகிறானாக்கும்."

"பெரிய மகாராஜாவா என்ன? வரட்டுமே? அப்பா" என்றாள், மீரா அலட்சியமாக. "இப்போது நீங்கள் சீக்கிரம் புறப்படுங்கள். இல்லாவிட்டால் அங்கே உங்கள் ஆபீஸ் நிர்வாகியிடம் நன்றாக டோஸ் வாங்குவீர்கள்."

"அதென்னம்மா அவ்வளவு அலட்சியமாகச் சொல்லி விட்டாய். சின்னப்பிள்ளையில் எப்படி அவன் பின்னேயே சுற்றுவாய் தெரியுமா? இப்போது மட்டும் என்ன

நடக்கப்போகிறதாம்? அவன் மட்டும் வரட்டும்: நீ அப்படியே மயங்கிப்போய்..." என்று சிரித்தார் தில்லைநாதர்.

"சீ! என்னப்பா பேச்சு இது? அந்த முருந்தன் பெரிய மன்மதக் குரங்காக்கும். நான் காலடியில் விழ. இப்போது அந்தப் பேச்சை விட்டுவிட்டு ஆபீசுக்குப் போகிறீர்களா? அல்லது உங்களுக்கு பதிலாக நானே போகட்டுமா?" என்றாள், மீரா மிரட்டுவது போல.

"இதோ போகிறேனம்மா. நீ கடிதத்தைப் படி— அவன் வருவது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன். முன்பு வாகவும் உன் அம்மாவும் உயிரோடு இருந்தபோது நம்வீடு இருந்ததெல்லாம் நினைவு வருகிறது இல்லையம்மா. முறைக்காதே நான் இதோ கிளம்பிவிட்டேன்" என்று பொய்யான வேகத்துடன், குள்ளத்தாராபோல குடுகுடு என்று வீட்டைவிட்டு வெளியேறினார், தில்லைநாதர்.

அதைப் பார்த்து, "களுக்" என்று சிரித்த மீராவின் நினைவில் முருந்தன் தோன்றினான்.

நீளமாய்க் குச்சிபோல் கையும் காலுமாய் ஒரு பையன் நினைவில் தெரிந்தான்.

முகம் சரியாக ஞாபகம் இல்லை.

மீராவைவிட அவன் நாலைந்து வயது பெரியவனாக இருப்பான்.

மீராவின் அன்னை இறந்தபோது அவள் அந்த முருந்தனுடைய கையைப் பிடித்தபடி அச்சத்துடன்நின்றிருந்தது மனதில் நன்றாகத் தெரிந்தது.

அந்த முருந்தனுடைய தந்தை ஒரு லாரியில் மாட்டிக் கொண்டு இறந்தபோது அவனுடைய அன்னையும் சகோதரியும் கதறித் துடித்ததும், இவன் கற்சிலைபோல

உதட்டைப் பல்லால் ரத்தம் கசிய அழுத்தியபடி நின்றதும் மனத்திரையில் தோன்றின.

நல்ல நல்ல பலகாரங்களை எல்லாம் தன்னை அழைத்துத் தந்த முருந்தனுடைய அன்னையின் முகம் நன்றாகவே தெரிந்தது.

ஒரு பெருமூச்சுடன் மீரா கையில் இருந்த கடிதத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினாள்.

அவள் இரண்டு வரி படிக்குமுன், "மீரா இங்கே வா. இந்த சமையலைக் கொஞ்சம் பார். நான் அந்த லைப்ரரி பையனைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்" என்று நாயகி மீராவை அழைத்தாள்.

பிறகு படிக்கலாம் என்று கடிதத்தை மடித்து மாடத்தில் வைத்துவிட்டு, மீரா வேலையில் இறங்கினாள்.

மாலையில் தந்தை வந்ததும், "கடிதத்தைப் படித்தாயா?" என்று கேட்டபோதுதான், மீண்டும் கடித நினைவு மீராவுக்கு வந்தது. கடிதத்தை எடுக்க ஓடினாள்.

"என்னம்மா, இன்னும் படிக்கக்கூட இல்லையா?" என்று குறைப்பட்டார் தில்லைநாதர். "உனக்கு கூடவா அந்தக் குடும்பத்து அருமை தெரியவில்லை?"

மீராவின் அன்னை உயிருடன் இருந்தபோது இரு குடும்பங்களும் மிகவும் நெருக்கம்.

மனைவியும் இறந்து, நெருங்கிய நண்பனான வாகதேவனும் அடுத்து உடனே இறந்ததில் தில்லைநாதர் மிகவும் ஒடுங்கி போனார்.

பழைய நண்பனுடைய பிள்ளையை மீண்டும் பார்க்க போகிறோம் என்று அவருக்கு மிகவும் ஆனந்தம். அந்த மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாட, பகிர்ந்து கொள்ள நாயகியை நாடினார்.

அவளுக்கு அதில் அக்கறை இல்லை.

மீராவும் கலனம் இல்லாமல் இருக்கிறாளே என்று அவருக்குக் குறையாக இருந்தது.

"இதோ, இப்போதுதான் படிக்கப் போகிறேனே அப்பா" என்றாள் மீரா.

"என்னம்மா, சித்திக்குத்தான் அவர்களைத் தெரியாது அதனால் அக்கறையில்லை. நீ அப்படியா? அவர்கள் வீட்டிலேயே பழி கிடப்பாயே" என்றார் பழைய மாதிரியே.

மீரா தந்தையைப் பார்த்தாள். அவர் மனம் புரிந்தது. "கொஞ்சம் வேலை அப்பா. அதனால்தான் படிக்க முடியாமல் போயிற்று. ஆமாம், அந்த மாமா இறந்ததும் எல்லோரும் எங்கே போனார்கள், அப்பா?" என்று பேச்சுக் கொடுத்தாள்.

உடனே தில்லைநாதருக்கு மனம் சமாதானம் ஆகிவிட்டது. "அவர்களுடைய கிராமத்துக்குத்தான் அம்மா, சிதம்பரம் பக்கத்தில். அங்கே அவர்களுக்கு நிலங்களும் இருக்கின்றன. அங்கேயே குடியேறி விட்டார்கள். முகுந்தனும் அண்ணாமலையிலேயே என்ஜினியரிங் படித்தானாம். இப்போது இங்கே அவனுக்கு நல்ல வேலை கிடைத்து இருக்கிறதாம்... அதனால் மீண்டும் இங்கேயே குடி வருகிறார்கள்" என்று மகிழ்ச்சியோடு கூறினார்.

"எப்போது அப்பா?"

"நாளைக்கே வருகிறார்களாம்."

"நாளைக்கே என்றால் அவர்கள் தங்க இடம்? நம் வீட்டுக்கே வருகிறார்களா அப்பா?"

"இல்லை மீரம்மா. அவனுடைய நண்பன் வாசலன் என்று ஒரு பையன் அவனும் அதே கம்பெனியில் வேலை பார்க்கிறானாம். அவன் மூலமாய் வீடு எல்லாம் ஏற்பாடு செய்து விட்டார்களாம். கடிதத்தைப் படியேன்? எல்லாம் முகுந்தன் விலக்கமாக எழுதி இருக்கிறான்."

மீரா கடிதத்தில் கண்ணைப் பதித்தாள்.

கடைசிப் பகுதியைப் படித்ததும் மீராவின் முகம் சிவந்தது.

'அழுகுணி மீராவைக் கேட்டதாகச் சொல்லுங்கள்' என்று முகுந்தன் எழுதியிருந்தான்.

அழுகுணி மீராவாமே? அவளுக்கு நினைவு தெரிந்து மீரா அழுததே இல்லை. "நானா அழுகுணி? வரட்டும் சொல்கிறேன்" என்று கறுவினாள்.

ஆனால், மறுநாள் காலையில் முகுந்தன் அவள் முன்னே வந்து நின்றபோது மீரா அயர்ந்து போனாள்.

மீராவின் நினைவில் இருந்த பையனைப் போலவே இவனுக்கும் நீளமான கையும் காலும்தான்.

ஆனால் அந்த அளவு உயரத்துக்கு ஏற்றபடி கட்டு திட்டமான தோற்றம்.

இவனா மரத்தின் மேல் ஏறி விழுந்து கையை ஒடித்துக் கொண்டவன்? அந்த கம்பீரம் எங்கே? அந்த விளையாட்டுத் தனம் எங்கே?

மீரா திகைத்து நிற்பதைக் கண்டதும் முகுந்தனின் கண்களில் குறுஞ்சிரிப்பு எட்டிப் பார்த்தது.

"அடடே! மீராவா? பரவாயில்லையே! நீ கூட வளர்ந்து விட்டாயே? நான் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. பழைய மாதிரி குண்டுக் கத்தரிக்காயாகவே இருப்பாய் என்று எண்ணி வந்தேன். ம்... கொஞ்சம் பரவாயில்லை" என்று சிரியாமல் சொன்னான்.

மீராவுக்கு ஒரே அதிர்ச்சி!

குண்டுக் கத்திரிக்காயா!

அவனா!

இந்த மீராவா!

மீரா தன்னையே குனிந்து பார்த்துக் கொண்டாள். கொடி மாதிரி ஒல்லியான இந்த உடலையா குண்டுக் கத்திரிக்காயோடு ஒப்பிடுகிறான்?

அவன் ஆறடி ஆண் பிள்ளை என்றால், மீராவும் ஐந்தரை அடிப் பெண் பிள்ளை அல்லவா? பொதுவாகப் பெண்களுக்குள் அவள் வளர்த்தி ஆயிற்றே.

மீரா சண்டைக் கோழி மாதிரித் தலையைச் சிலுப்பிக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள்.

2

மீரா மிகவும் ரோஷக்காரி!

"ஒவ்வொருவருக்கும் தான் தான் பெரிய நெட்டைக் கொக்கு என்று நினைப்பு போல் இருக்கிறது. மற்றவர்கள் எல்லாம் குள்ளமாத்து என்று நினைப்பு" என்றாள் அலட்சியமாக.

"ஆகா சிலை பேசி விட்டதே!" - என்று முகுந்தன் சிரித்தான். "இதுவரை பொம்மை மாதிரி நிற்கவும், அய்யோடா, பேசமடந்தையோ என்று எண்ணி விட்டேன். இவளைப் பேச வைக்க பட்டி விக்கிரமாதித்தனுக்கு எங்கே போவது என்று பயந்து போனேன். நல்லவேளை சமயத்தில் காப்பாற்றினாயே."

மீராவுக்கும் சிரிப்பு வந்து விட்டது. நாணத்துடன் தலை குனிந்தாள்.

அப்பொழுது "ஊரில் இருந்து ஒரு மாமா வருவதாகச் சொன்னாயே அக்கா; அது இந்த மாமா தானா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே சசி வந்தாள்.

அவளுக்கு ஏழெட்டு வயது இருக்கும். கொழுகொழு என்று அழகாக இருந்தாள்.

அவளைச் சுட்டிக் காட்டிய முகுந்தன், "மாமா மீரா முன்பு இப்படித்தான் இருப்பாள் இல்லையா?" என்ற தில்லைநாதரிடம் கேட்டான்.

"உன் அம்மாவும், அவன் அம்மாவும் மீராவுக்கு எப்பொழுதும் வயிற்றில் எதையாவது அடைத்துக்கொண்டே இருப்பார்கள். குண்டாக இருந்தாள்... அவர்கள் போனார்கள், மீராவும் மெலிந்து விட்டாள்" என்றார் தில்லைநாதர். அவரது குரலில் முதல் மனைவியின் நினைவு - ஏக்கம் இழைந்து இருந்தது.

"ஆனால், முகம் சிறு குழந்தையில் பார்த்தது போலத்தான் இருக்கிறது" முகுந்தன் மீராவை நோக்கினான்.

"உனக்கு பழைய மீராவின் முகம் அவ்வளவு நினைவு இருக்கிறதா? பார்த்துப் பத்து ஆண்டுக்கு மேல் ஆகிறதே" என்று தில்லைநாதர் ஆச்சரியப்பட்டார்.

கையில் காபித் தம்ளர்களோடு வந்த நாயகி இதற்கு பதில் சொன்னாள். "அட நீங்க ஒன்று, ஏழேழு பிறவி எடுத்தாலும் இது மாதிரி நினைவுகள் தொடர்ந்து வரும் என்கிறார்கள். நீங்கள் பத்து வருடத்தைப் பெரிதாகச் சொல்ல வந்து விட்டீர்களே" என்று தன் புத்திசாலித்தனத்தைக் காட்டினாள். "என்ன தம்பி அப்படித் தானே" என்று ஒரு மாதிரிச் சிரிக்கவும் செய்தாள்.

மீராவுக்கு முகம் சுக்குச் சிவந்து போயிற்று.

முதல் தடவையாக வரும் ஒருவரிடம் இந்தச் சித்தி என்ன கேவலமாகக் குறிப்புக் கொடுத்துப் பேசிவிட்டாள்.

முருந்தன் இந்த வீட்டைப் பற்றி என்ன நினைப்பான்? வயதுப் பையன் வந்து விட்டால் விடமாட்டார்கள் போல் இருக்கிறதே என்று எண்ண மாட்டானா? மட்டமாய் நினைப்பானே! என்றெல்லாம் எண்ணி, அவமானத்தால் கூனிக்குறுகிப் போனாள் மீரா.

முருந்தனுடைய பார்வை மீராவின் மீது பதிந்து மீண்டது.

அவள் பார்வை புரியாமல் மீரா மேலும் திணறினாள்.

அதற்குள் சிறுவன் மது நல்லகாலத்துக்கு உதவிக்கு வந்தான். "ஏழேழு நாற்பத்திரண்டு தானே அம்மா?" என்று கேட்டான்.

நாயகிக்கு ஒரு விநாடி முகம் குப்பென்று வியர்த்தது.

'ச்சீ நாலுபேர் முன்னால் அவமானப்படுத்துவதே இந்த சனியன்களுக்கு வேலை' என்று சினம் கொண்டாள்.

"அது கூடத்தெரியாமல் என்னடா பள்ளிக்கூடம் போகிறாய். மாதம் இருபது ரூபாய் தண்டமா? பேசாமல் மாடு மேய்க்கப் போ. எனக்கு வருகிற கோபத்துக்கு அறைந்தேன் என்றால்..." எனும் போதே சசியும் மதுவும் மீராவின் பக்கம் நகர்ந்து விட்டனர்.

"விட்டது சனி" என்று நாயகி மீண்டும் முருந்தனிடம் திரும்பினாள். "இந்தாருங்கள் தம்பி. காபி சாப்பிடுங்கள்" என்று காபியை நீட்டினாள்.

முருந்தன் எதுவுமே நிகழாதது போல் சாவதானமாக காபியை வாங்கி கொண்டான். ஒரு மடக்கு குடித்தான். நிமிர்ந்து நாயகியைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான்.

"உங்களுக்கு மிகவும் இனிமையான சுபாவம் போல் இருக்கிறதே. சாதாரண மனிதரைவிட இரட்டிப்பு இனிமை" என்றான்.

நாயகியின் முகம் ஒரேயடியாகப் பூரித்து போயிற்று. "ஹி ஹி. அது மெய்தான் தம்பி. ஆனால் அது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று வாயெல்லாம் பல்லாகக் கேட்டாள்.

"இன்னொருவர் சொல்ல வேண்டுமா? உங்கள் காபியே சொல்லுகிறதே. அப்பப்பா... சர்க்கரை ரொம்ப அதிகம். திகட்டுகிறது" என்று காபி டம்ளரை கீழே வைத்துவிட்டு சிரித்தான்.

தில்லைநாதர் கொல்லென்று சிரித்து விட்டார்.

மீராவுக்குத் திகைப்பும் கூட.

சமயம் பார்த்து மட்டம் தட்டி விட்டானே! கெட்டிக்காரன் தான்.

நாயகியின் முகம் கருங்கியது. ஐஸ் வைப்பது போல் பேசிக் காலையல்லவோ வாரி விட்டுவிட்டான்! பாபி!!

'தன்னை அசடு வழிய வைத்து விட்டானே இந்த முருந்தன்' என்று நாயகிக்கு ஆத்திரம் வந்த போதும், அதை வெளிக்காட்ட முடியாமல் அடக்கினாள்.

சிரித்துக் கொண்டு இருந்த கணவரைப் பார்த்து ஒரு விழி விழித்தாள்.

"தம்பி மிகவும் நகைச்சுவையாகப் பேசுகிறது" என்று சிரித்து சமாளித்தாள்.

"சின்னக் கணக்குக்கூட இவனுக்குத் தெரியவில்லை. தினமும் பாடம் பாடம் என்று என்னதான் சொல்லிக் கொடுக்கிறாயோ?" என்று மீராவைச் சாடினாள்.

"மூணாம் வகுப்பு படிக்கிற கழுதைக்கு ஏழாம் வாய்ப்பாடு தெரியவில்லை" என்று மதுவின் முதுகில் ஒன்று போட்டாள்.

"இந்தப் புத்தகத்தை இன்று திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். இன்னமும் முடியவில்லை". என்று தனது 'மஞ்சள் மாளிகை

மர்மக் கொலை'யை எடுத்துக் கொண்டாள். புத்தக சகிதம் உள்ளே போய் விட்டாள்.

மீரா கவலையுடன் அடிபட்ட தம்பியைப் பார்த்தாள்.

ஒரு கண்ணை அள்ளையின் பின்னே ஒட்டிவிட்டு, "நான் நெளிந்து கொடுத்து விட்டேன். அக்கா அதனால் அடி வலிக்க வில்லை" என்று புன்னகையோடு ரகசியம் பேசினான் பொடியன்.

மீராவும் மெல்லச் சிரித்தாள். "படவா, மெய்யாகவே உன்னை உதைக்க வேண்டுமடா, வாய்ப்பாடு எல்லாம் நன்றாகப் படிக்கச் சொன்னேன் இல்லையா" என்று அவனை லேசாகக் கடிந்தாள்.

முகுந்தன் எழுந்தான். "நான் வருகிறேன் மாமா இன்றே அலுவலகம் செல்ல வேண்டும். மாலையில் அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று விடை பெற்றான்.

"அம்மாவும் வந்தாயிற்றா தம்பி? அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கலாமே. வந்த அலுப்பு தீர ஒருநாள் ஓய்வாக இருந்துவிட்டு வீட்டுக்கு சென்றிருக்கலாமே" என்றார் தில்லைநாதர்.

"அம்மாவாவது ஓய்வாக இருப்பதாவது! அதோடு அம்மாதான், 'முதன் முதலாகப் போகிறாய்; நானும் உடன் வரவேண்டாம்' என்று சொல்லி விட்டார்கள். அப்பா இறந்த பிறகு அம்மா இதெல்லாம் அதிகமாகப் பார்க்கிறார்கள். நான் சொன்னாலும் கேட்பது இல்லை" என்றான் முகுந்தன்.

"அட அது என்னப்பா, நம் வீட்டுக்குக்கூட அதெல்லாம் பார்க்க வேண்டுமா? நானும் வாகவும் இருந்த நட்புக்கு உன் அம்மா என் உடன் பிறந்த சகோதரி போல் அல்லவா? எங்கள் வீட்டுக்கெல்லாம் இந்த சம்பிரதாயங்கள் பார்க்க வேண்டாம்

என்று அம்மாவிடம் சொல்லப்பா" என்றார் தில்லைநாதர். நண்பனின் நினைவில் அவருடைய கண்கள் லேசாகக் கலங்கின.

முகுந்தன் ஒரு கணம் பேசாமல் இருந்தான்.

பிறகு, "அம்மாவிடம் சொல்லுகிறேன்– வந்தால், மாலையில் அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று கிளம்பினான்.

முகுந்தன் சொன்னது போலவே, மாலையில் அம்மாவை அழைத்துக்கொண்டு வந்தான்!

வந்ததும் வராததுமாக அந்த அம்மா, ஆவலே வடிவாக மீராவிடம் சென்றாள்.

அன்போடு ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். "முகுந்தன் சொன்னது சரிதான். நீ அப்படியே ரதியாகத்தான் இருக்கிறாய்" என்றாள் புன்னகையோடு.

மீரா வெட்கத்துடன் அவளைப் பார்த்தாள்.

பாசத்தின் உருப்போன்ற தோற்றம் தேவகி அம்மாளுக்கு.

அவர் தன்னையே பார்க்கவும் மீரா சற்றுத் தடுமாறினாள்.

அதோடு, 'முகுந்தன் சொன்னதுபோல்' என்று அவர் சொன்னது மனதில் பதிந்து, நெஞ்சை படபடத்தது.

"ஹே, அம்மா, என்ன இது? இப்படிச் சொல்லி விட்டீர்கள்? இல்லாததையும் பொல்லாததையும் போட்டு உடைப்பதில் உங்களுக்கு நிகர் நீங்களேதான்" என்று முகுந்தன் சிரித்தான்.

"என்னடா, இல்லாததைச் சொல்லிவிட்டேன்? மீரா அழகாக வளர்ந்து இருக்கிறாள் என்று நீ சொன்னாயா இல்லையா?" என்று தேவகி ரோஷத்தோடு கேட்டார்.

"அவ்வளவுதானே சொன்னேன். நீங்கள் பாட்டில் என்னவோ 'ரதி கிதி' என்கிறீர்களே?" என்றான் முகுந்தன்.

"அழகு என்றால் ரதி என்றுதானே அர்த்தம் பெரிதாக ஆட்சேபிக்க வந்து விட்டான். போடா போ" என்று திரும்பினார் அந்த அம்மாள்.

அதற்குள், "அப்போ நானும் அழகு தான்." என்றாள் சசி.

"போடி, நீ ஒன்றும் அழகு இல்லை. பலூன் போல இருக்கிறாயே! எங்காவது பூசணிக்காய் அழகாக இருக்குமா?" என்று ஆணித்தரமாகக் கேட்டான் மது.

"ஏய் போடா, நான் மீராக்கா மாதிரியே இருக்கிறேன் என்று முகுந்தண்ணா காலையில் சொன்னார்களே! அக்கா மாதிரி என்றால் அப்போ நானும் அழகுதானே, இல்லையா" என்று சசி, தேவகி அம்மாளை நீதிபதியாக அழைத்தாள். "நீங்களே சொல்லுங்கள் அ.. அம்.. அ என்று" எப்படி அழைப்பது என்று புரியாமல் தடுமாறினாள்.

"அத்தை என்று சொல்லடி கண்ணு. மீராவுக்கு அத்தை என்றால் உனக்கும் அதே முறைதானே." என்றார் தேவகி.

முகுந்தன் மீராவைப் பார்த்தான்.

அப்பொழுது வாசலில் சைக்கிள் மணி ஒசை கேட்டது. எட்டிப் பார்த்தான். பிறகு "லைப்ரரி பையன் வந்து இருக்கிறான் அம்மா." என்று கத்தினான்.

'லைப்ரரி' எனவும் ஏதோ என்று எண்ணிவிட வேண்டாம்.

மலிவாகக் கிடைக்கும் மூன்றாந்தர மர்ம நாவல்களை, ஒரு பையன், கட்டணம் வாங்கிக் கொண்டு படிக்கக் கொடுத்து வந்தான். இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு முறை புதிய புத்தகம் கொண்டு வந்து தந்துவிட்டு, முந்தியதை வாங்கிக் கொண்டு போவான். நாயகிக்கு இந்தப் புத்தகங்களிடம் அபாரப் பிரேமை.

மீராவுக்கு அந்த நாவல்களின் பெயர்களே சகிப்பது இல்லை.

சமையல் அறையில் இருந்து வந்த நாயகி, மேசை மேல் இருந்த புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போனாள். "பச்சையம்மன் கோவிலில் பயங்கரக் கொள்ளை" என்ற புத்தகத்துடன் திரும்பினாள். புத்தகத்தை மேசை மேல் வைத்துவிட்டு மீண்டும் அடுப்படியில் அடைக்கலம் புகுந்தாள்.

வீட்டுக்கு விருந்தாளிகள் வந்திருக்கிறார்கள் என்ற நினைப்பே அவளுக்கு இல்லை.

'வேண்டாத விருந்தாளிகள்' என்பது போல நடந்து கொண்டாள்.

"முகுந்தன் மீது அவளுக்கு அவ்வளவு வெறுப்பு ஏற்பட்டு இருந்தது.

"இது எப்படி முடியுமோ?" என்று மீரா வேதனைப்பட்டாள்.

3

மேசைமேல் இருந்த புத்தகத்தை தேவகி எடுத்துப் பார்த்தாள்.

"பச்சையம்மாள் கோவிலில் பயங்கரக் கொள்ளை."

தேவகி அம்மாளின் முகம் களித்தது. "இதை யாரெல்லாம் படிக்கிறீர்கள்?" என்று ஒரு மாதிரிக் குரலில் கேட்டார்.

"அம்மாதான் அத்தை. அதைப் படிக்கும்போது நாங்கள் ஏதாவது கேட்டால், அவ்வளவுதான். முதுகில் டின் கட்டிவிடுவார்கள்" என்று கண்களை விரித்து உடலைச் சிலிர்த்தாள் சசி.

"உன் கம்மாயிரு சசி" என்று அடக்கினாள் மீரா.

"சசி மெய்தானே சொல்கிறாள். ஏன் கம்மா இருக்கச் சொல்கிறீர்கள் அக்கா?" என்று கேட்டான் மது.

மீராவால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. சங்கடத்தோடு, "நானும் சித்திக்கு உதவி செய்யப்போகிறேன்" என்று உள்ளே போய் விட்டாள்.

சற்று நேரத்தில் மீரா பலகாரத்தோடு வந்தாள்.

எல்லோரும் பேசிக் கொண்டே உண்டார்கள்.

அப்போது முகுந்தனுக்கு லேசாக விக்கல் வந்தது. மீரா மதுவிடம் முகுந்தனுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கும்படி மெல்லக் கூறினாள்.

அதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்துவிட்டு முகுந்தன் சொன்னான். "சின்ன வயதில் நான் ஏவினதை எல்லாம் அசடு மாதிரி செய்து கொண்டு கிடப்பானே, அந்த மீரா தானா இது" வெகுவாக அதிசயத்தான்.

நில்வைநாதர் வேடிக்கையாக, "இப்போது அப்படி ஏவிப்பார். சிறுத்தை சீறிவிடும்" என்றார்.

"என்னப்பா இது. நான் எப்போது சீறினேனாம்?" ஆத்திரத்தோடு கேட்டாள் மீரா. சீறி சீறி என்றால் முகுந்தன் என்ன நினைப்பான்? என்று அவளுக்கு அவமானமாகி விட்டது

"இப்போது வேறு என்ன செய்கிறாயாம்?" என்று முகுந்தன் கேட்டான்.

மீரா நிலைப்புடன் வாயடங்கிப்போனாள். உண்மையாகவே அவன் இப்போது சீறித்தானே விழுந்தாள். 'உதாரணமே காட்டி விட்டேனே' என்று உள்ளூர வெட்கினாள்.

சுதாரித்துக்கொண்டு, "பின்னே இல்லாததை எல்லாம் அப்பா சொன்னால் எப்படிக் கேட்டுக்கொண்டு இருப்பது? அது போன்ற நேரத்தில் கூட அடங்கி இருக்க வேண்டுமா? அது கோழைத்தனம்" என்றாள் விடாப்பிடியாக.

"ஆனால் 'இம்' என்னுமுன் எகிறிக் குதிப்பது கூடாது" என்றான் முகுந்தன்.

"நான் குதித்தேன் என்கிறீர்களா?" என்று திரும்பினாள் மீரா.

"என்னிடமே பாய்கிறாயாக்கும்?" என்றான் முகுந்தன்.

கடைசி வார்த்தையை விட்டுக் கொடுக்க இருவருக்கும் விருப்பம் இல்லை.

"அதது நேரம் காலத்துக்கு தக்கபடி யோசித்துச் செய்ய வேண்டும்" என்று நேவகி அம்மாள் சமாதானமாகச் சொல்லி முடித்தார்.

பிறகு முகுந்தனுடைய வேலையைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது. "அவன் அப்பா வேலை செய்த இடத்திலேயே அவனுக்கும் வேலை கிடைத்தது நம் அதிருஷ்டம்" என்றார் தேவகி அம்மாள்.

"அதனால்தான் உடனே கிடைத்தது அம்மா. நான் அப்பாவின் பெயரையும் விண்ணப்பத்தில் குறித்து இருந்தேன். அந்தப் பழைய பெரிய மானேஜரேதான் இன்னமும் இருக்கிறார். அப்பாவை நினைவு வைத்து மிகவும் பிரியமாகப் பேசினார்" என்றான் முகுந்தன்.

"நல்ல கம்பெனி. நீ கூடப் பார்த்து இருப்பாய் மீரா" என்றார் நில்வைநாதர்.

"என்ன பெயர் அப்பா?"

"சென் அன் கோ. மது. சசியின் பள்ளிக்குப் பக்கத்தில்"

"ஓ. அதுவா? பூங்காவுக்கு முன்னால் இருக்கின்றதே" என்றாள் மீரா.

"அதுவேதான் பூங்காவைத் தாண்டினால் பின் பக்கம் வீடு" என்றான் முகுந்தன்.

"மிகச் சின்ன வீடு" என்றார் தேவகி.

"தனி வீடு இப்போது சென்னையில் எங்கே கிடைக்கிறது? கிடைத்தாலும் ரூ. 300, 350 என்று வாடகை ஆகும்" என்றார் நில்வைநாதர்.

"நான் வீட்டைக் குறை சொல்லவில்லை அண்ணா! சின்னதாக இருந்தாலும் அழகாக வசதியாக, முன்புறம் சிறு தோட்டத்தோடு நன்றாக இருக்கிறது. நாளை குடும்பம் பெரிதாகும்போது இடம் போதாதே என்று பார்த்தேன்" என்றார் தேவகி.

"அப்போது வேறு வீடு பார்த்துக் கொள்ளலாம்" என்று முடித்தான் முகுந்தன்.

மீராவின் மனம் வெகு வேகமாக வேலை செய்தது.

"முகுந்தனுக்கு எப்போது வேலை முடியும்? அதிக நேரம் ஆகிவிட்டால்...?"

ஆனால் முகுந்தன் தான் அவளை மட்டம் தட்டுகிறானே அப்படி இருந்தும்கூட அவளைப் பார்க்கப் பேச ஆசை ஏன்? மீராவுக்குப் புரியவில்லை.

மறுநாள் மாலை மீரா தன் சித்தியை அழைத்தாள்.

"ஏண்டி தொண தொணக்கிறாய்?" என்று சலித்துக் கொண்டாள் நாயகி.

"இல்லை சித்தி பிள்ளைகளுக்கு மாலை டிபனைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு, சற்றுநேரம் பூங்காவில் விளையாடி விட்டு விட்டு வரட்டுமா?" என்று கேட்டாள் மீரா.

எப்போதேனும் அப்படிச் செய்வது வழக்கம்தான். ஆனாலும், இன்று சித்தி அனுமதி மறுத்து விடுவாளோ என்று அஞ்சினாள்.

"நீங்களும் சற்றுநேரம் நிம்மதியாகப் படிக்கலாம்" என்று ஆசை காட்டினாள்.

"அப்படியே செய்" என்று உடனே அனுமதி தந்தாள் நாயகி.

மீராவுக்கு ஒரே உற்சாகம்.

மாலைப் பலகாரத்தை மூன்று பிரிவாகக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டாள்.

சசி, மதுவின் பள்ளிக்கூடத்துக்கு கிளம்பினாள்.

பள்ளியின் அருகில் சென்றதும் 'சென் அன் கோ' வை ஓரக் கண்ணால் கவனித்தாள். மூன்று மாடிக் கட்டடம் முகுந்தன் இதில் எந்த இடத்தில் இருப்பான் என்று யோசித்தாள். மெல்லப் பள்ளியை அடைந்தாள்.

சிறுவர்களுக்கு மீராவைக் கண்டதும் ஒரே மகிழ்ச்சி. கும்மாளத்துடன் ஓடிவந்தனர்.

மூவரும் பூங்காவை அடைந்தனர். பலகாரத்தைப் பிரித்தனர். ஏதோ எண்ணிவிட்டு மீரா தன் பங்கை உண்ணாமல் வைத்தாள்.

உண்டு முடித்ததும், சசியும் மதுவும் ஊஞ்சலிலும் சறுக்கு மரத்திலும் விளையாடச் சென்றனர்.

மீராவின் கடைக்கண் 'சென் அன் கோ' விலேயே இருந்தது. 'இந்த ஆபீசை மூடவே மாட்டார்களோ?' என்று நினைத்தாள்.

ஓர் அரை மணி நேரம் ஆனதும் சசியும் மதுவும் "வீட்டுக்கு போகலாமா?" என்று ஓடிவந்தனர்.

"இன்னும் கொஞ்ச நேரம் ஆகட்டும். போகும் நேரம் நான் கூப்பிடுகிறேன்" என்று மீரா அவர்களை மீண்டும் வினையூட அனுப்பினாள்.

மீண்டும் 'சென் அன் கோ' வைப் பார்த்தாள்.

நெஞ்ச படபடக்கலாயிற்று.

அலுவலகம் முடிந்து நிறைய பேர் வெளியே வரலாயினர்.

முகுந்தன் காணவில்லையே. ஒருவேளை அவன் வரவில்லையோ என்று மீரா ஒருகணம் பயந்து விட்டாள்.

அடுத்த கணமே முகுந்தனின் தலை தெரிந்தது. நிமிர்ந்த நடையோடு அவன் இருபுறமும் நோக்கி ரோட்டைக் கடந்தான்.

பூங்காவின் பக்க வாயிலின் வழியே பூங்காவின் உள்ளே வந்தான்.

மீரா அவசரமாகத் தலையைத் திருப்பினாள். அருகில் இருந்த பூச்செடியை வெகு கவனமாகப் பார்ப்பது போல் பாவனை செய்தாள்.

முகுந்தன் அவளைத் தான்டித்தான் செல்லவேண்டும். பார்த்துவிட்டு அழைப்பான் என்று எதிர்பார்த்தபடி செடியையே நோக்கினாள்.

சற்று நேரம் ஆயிற்று.

முகுந்தனுடைய குரலையே காணவில்லை. தன்னைப் பாராமலேயே போயிருப்பானோ என்று அதிர்ச்சியுடன் மீரா நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவனை முன்னே காணவில்லை. திரும்பிப் பார்த்தாள்.

கைகளை மார்பின் குறுக்கே கட்டிக் கொண்டு குறும்புப் பார்வையுடன் வெகு ஸ்டைலாக நின்று கொண்டு இருந்தான்

முகுந்தன். அவனுடைய உதடுகளில் மெல்லிய புன்னகை தவழ்ந்தது.

குறும்புப் புன்னகையோடு முகுந்தன் நிற்கக் கண்டதும் மீராவுக்கு ஒன்றும் ஓடவில்லை. போதாதற்கு, "எனக்காகக் காத்துக் கொண்டு நிற்கிறாயா, மீரா?" என்று வேறு அவன் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டு விட்டான்.

முகுந்தன் தன்னை அறிந்து கொண்டானே! மீரா ஒருகணம் தடுமாறிப் போனாள்.

உடனே சமாளித்துக் கொண்டாள். "மிகவும் கர்வப் படாதீர்கள். உங்களுக்காக நான் ஏன் காத்து நிற்க வேண்டுமாம்? நான் என் பாட்டில் வழக்கம்போல பிள்ளைகளைக் கூட்டிப் போக வந்தேன்" என்றாள் அலட்சியமாகப் பேசுவது போல்.

"ஒகோ, தினமும் வருவாயாக்கும்?" என்று விழிகள் மின்னக் கேட்டான் முகுந்தன்.

"திடீ..னமும் என்று இல்லை. விடுமுறை இருக்கும் நாளில் நாலு எட்டில் வருவேன். மாலைப் பலகாரத்தை இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டு கொஞ்ச நேரம் பொழுது போக்கிவிட்டுப் போவோம்" என்றாள் மீரா.

"இன்றும் அப்படித்தான் வந்தாயாக்கும்?" என்று முகுந்தன் அப்பாவி போலக் கேட்டான்.

"ஆமாம்" என்றாள் அழுத்தமாக.

"சரிதான். ஒரு நிமிடம் இரு மீரா, நான் இதோ வருகிறேன்" என்று முகுந்தன், தான் வந்த வழியே திரும்பிச் சென்றான்.

"இல்லை.... இல்லை, நான் போக வேண்டும். சும்மாவே வழக்கத்தைவிட அரைமணி நேரம் அதிகம் ஆகிவிட்டது சித்தி

ஏதேனும்" என்று மீரா அவசரமாகக் கூறியதை முகுந்தன் காதில் வாங்கவே இல்லை.

அவன் போய்க்கொண்டே இருந்தான்.

எங்கே போகிறான்? மீரா திகைத்தாள்!

4

முகுந்தன் போன பக்கத்தையே மீரா பார்த்துக் கொண்டே நின்றாள்.

அவன் எங்கே போகிறான், ஏன் போகிறான் என்று அவளுக்குப் புரியவில்லை.

இதற்குள், விளையாடிக் கொண்டு இருந்த குழந்தைகள் ஓடி வந்தார்கள். "வீட்டுக்குப் போகலாமா?" என்று மீராவை கையைப் பிடித்தார்கள்.

யோசனையும் தயக்கமுமாக அவள் நின்றபோது முகுந்தன் திரும்பிவந்தான். அவன் கையில் நான்கு ஐஸ்கிரீம் கிண்ணங்கள் இருந்தன.

அவளைப் பார்த்ததும், குழந்தைகள் உற்சாகம் அடைந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு முகுந்தன் ஐஸ் கிரீம் கொடுத்தான்.

மீராவிடம் ஒரு கிண்ணத்தை நீட்டினான்.

அவள் நாணத்துடன் தயங்கினாள். ஆனால், 'வேண்டாம்' என்று சொல்லவும் முடியவில்லை.

இன்னும் பஜ்ஜி இருந்தது. அதில் இரண்டு எடுத்து அவனுக்குக் கொடுக்க மீரா விரும்பினாள். ஆனால் வெட்கம் தடுத்தது.

அதற்குள், 'மாமா, நீங்கள் சாப்பிடுங்கள்" என்று சசி இரண்டு பஜ்ஜிகளை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

குழந்தைகள் ஐஸ்கிரீமை கலைத்துச் சாப்பிட்டார்கள்.

முகுந்தனும் அவர்களுடன் அமர்ந்து ஐஸ்கிரீம் காலி செய்தான்.

மீராவும் இருந்தாள். முகுந்தன் அவளுடன் பேசாமல் "அதோ பாருங்கள், அதுதான் என் அலுவலகம்; அந்தப் பக்கம் போனால் என் வீடு வரும்" என்று குழந்தைகளுடன் பேசிக் கொண்டே இருந்தான்.

அவனுடன் அமர்ந்து இருப்பது, மீராவுக்கு என்னவோ போல இருந்தது. "நேரமாகிறது நாங்கள் கிளம்புகிறோம்" என்று அவனைப் பார்க்காமலேயே சொன்னாள்.

"என் வீட்டுக்கு வரக்கூடாதா?" என்று அவளை முகுந்தன் அழைத்தான். "பக்கத்தில்தானே எல்லோருமாகப் போய்விட்டு விரைவில் வந்து விடலாம்" என்றான்.

மீரா தயங்கினாள். "சித்தி தேடுவார்கள். அப்பா கூட வந்து விடுவார்" என்று மறுத்தாள்.

ஆனால், சசியும் மதுவும் முகுந்தனுடன் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

வீட்டின் முன்புறம் பலவகைப் பூஞ்செடிகள். சசியும், மதுவும் செடிகளினூடே ஓடினர்.

தேவகி அம்மாள் மீராவை வரவேற்றார்.

முகுந்தன் வீட்டைச் சுற்றிக் காட்டினான்.

ஒரு வராண்டா, ஒரு படுக்கை அறை, ஒரு சமையல் அறை, குளியல் அறை எல்லாம் கச்சிதமாக இருந்தது.

ஆனால் "ஒரு ஆள்கூட வந்தால் இருக்க இடம் இல்லை" என்று சோகக் குரைபட்டார் முகுந்தனுடைய தாயார்.

"அந்த ஒரு ஆள் வரும்போது வேறு வீடு பார்த்துக் கொள்ளலாம் அம்மா" என்று சிரித்தான் முகுந்தன்.

"உன்னோடு யார் பேசுவதாம்?" என்று புன்னகையோடு உள்ளே போனார் தேவகி அம்மாள்.

"மீரா இங்கே பார்த்தாயா? இவை எல்லாம் பள்ளியில் கல்லூரியில் நான் வாங்கிய பரிசுகளாக்கும்" என்று ஓர் அலமாரியில் வரிசையாக இருந்த வெள்ளிக் கோப்பைகளை முகுந்தன் காட்டினான்.

கோப்பைகளின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்ததும் மீரா வியப்புடன் விழிகளை விரித்தாள்.

"நிறைய இருக்கிறது அல்லவா? படிப்பு, விளையாட்டு இரண்டிலுமே நான்தான் முதல்" என்றான் முகுந்தன் பெருமிதத்தோடு.

"அடேயப்பா, என்ன பெருமையடா" என்றாள் மீரா.

"ஆமாண்டி" என்றான் முகுந்தன்!

மீரா திடுக்கிட்டாள். "யாரை 'டி' என்கிறீர்கள்" என்று நடுப்போடு கேட்டாள்.

"நீ யாரை 'டா' என்றாய்?"

"நான் எப்போது?" என்று மீரா புரியாமல் விழித்தாள்.

"இப்போது 'என்ன பெருமையடா?' என்றாயே."

"நான் உங்களையா சொன்னேன்?"

"வேறு யாரைச் சொன்னாயாம்? இங்கே வேறு ஒருவரும் இல்லையே" என்று மடக்கினாள் முகுந்தன்.

மீரா திகைத்தாள். சும்மா ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னால் இது என்ன குதர்க்கம்? சரியான சண்டைக்காரன் போலும்? பிரமிப்புடன் முகுந்தனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவன் புன்னகையோடு தன் முகத்தையே பார்ப்பதைக் கண்டாள். முகம் சிவந்து தலை குனிந்தாள்.

தேவகி அம்மாள் கையில் பலகாரத் தட்டுகளோடு வந்தார். "அவனிடம் வாய் கொடுக்கிறாயே, அந்த வாயாடியிடம் பேசி யாரால் மீள முடியும்?" என்று மகனை செல்லமாகப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

'எங்கள் பேச்சைக் கேட்டிருப்பார்கள் போலும்' என்று மீரா நினைத்தாள். ஆனால் அந்தச் சின்ன வீட்டில் கேளாமல் இருக்கவும் வழி கிடையாதுதான்.

பூஞ்செடியைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற சசியையும் மதுவையும் முகுந்தன் அழைத்து வந்தான். இருவரிடமும் இருதட்டு பலகாரங்களைக் கொடுத்து விட்டு மீராவிடமும் ஒன்றை நீட்டினார் தேவகி. "சாப்பிடுங்கள்" என்று அன்போடு கூறினார்.

தட்டில் பால்கோவாவும் மிக்சரும் இருந்தன. மீராவுக்கு இனிப்பை விடக் காரம்தான் விருப்பம். மிக்சரை எடுக்கப் போனாள்.

அவளையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்த முகுந்தன் சட்டென, "முதல் முறையாக வந்து இருக்கிறாய். முதலில் இனிப்பு சாப்பிடு மீரா" என்றான் மிருதுவான குரலில். 'சற்றுமுன் சீண்டினானே. இவன் பேச்சுக்குப் பணிவதா' என்று தோன்றியது மிக்சரைத் தட்டில் போடாமலே அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவன் பார்வையில் மனம் குழம்பிக் குனிந்தாள். கையில்

ஒரு வராண்டா, ஒரு படுக்கை அறை, ஒரு சமையல் அறை, குளியல் அறை எல்லாம் கச்சிதமாக இருந்தது.

ஆனால் "ஒரு ஆள்கூட வந்தால் இருக்க இடம் இல்லை" என்று லேசாகக் குறைபட்டார் முகுந்தனுடைய தாயார்.

"அந்த ஒரு ஆள் வரும்போது வேறு வீடு பார்த்துக் கொள்ளலாம் அம்மா" என்று சிரித்தான் முகுந்தன்.

"உன்னோடு யார் பேசுவதாம்?" என்று புன்னகையோடு உள்ளே போனார் தேவகி அம்மாள்.

"மீரா இங்கே பார்த்தாயா? இவை எல்லாம் பள்ளியில் கல்லூரியில் நான் வாங்கிய பரிசுகளாக்கும்" என்று ஓர் அலமாரியில் வரிசையாக இருந்த வெள்ளிக் கோப்பைகளை முகுந்தன் காட்டினான்.

கோப்பைகளின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்ததும் மீரா வியப்புடன் விழிகளை விரித்தாள்.

"நிறைய இருக்கிறது அல்லவா? படிப்பு, விளையாட்டு இரண்டிலுமே நான்தான் முதல்" என்றான் முகுந்தன் பெருமிதத்தோடு.

"அடேய்ப்பா, என்ன பெருமையடா" என்றாள் மீரா.

"ஆமாண்டி" என்றான் முகுந்தன்.

மீரா திடுக்கிட்டாள். "யாரை 'டி' என்கிறீர்கள்" என்று மிரட்சியோடு கேட்டாள்.

"நீ யாரை 'டா' என்றாய்?"

"நான் எப்போது?" என்று மீரா புரியாமல் விழித்தாள்.

"இப்போது 'என்ன பெருமையடா?' என்றாயே."

"நான் உங்களைச் சொன்னேன்?"

"வேறு யாரைச் சொன்னாயாம்? இங்கே வேறு ஒருவரும் இல்லையே" என்று மடக்கினாள் முகுந்தன்.

மீரா திகைத்தாள். சும்மா ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னால் இது என்ன குதர்க்கம்? சரியான சண்டைக்காரன் போலும்? பிரமிப்புடன் முகுந்தனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவன் புன்னகையோடு தன் முகத்தையே பார்ப்பதைப் கண்டாள். முகம் சிவந்து தலை குனிந்தாள்.

தேவகி அம்மாள் கையில் பலகாரத் தட்டுகளோடு வந்தார். "அவனிடம் வாய் கொடுக்கிறாயே, அந்த வாயாடியிடம் பேசி யாரால் மீள முடியும்?" என்று மகளை செல்லமாகப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

'எங்கள் பேச்சைக் கேட்டிருப்பார்கள் போலும்' என்று மீரா நினைத்தாள். ஆனால் அந்தச் சின்ன வீட்டில் கேளாமல் இருக்கவும் வழி கிடையாதுதான்.

பூஞ்செடியைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற சசியையும் மதுவையும் முகுந்தன் அழைத்து வந்தான். இருவரிடமும் இருதட்டு பலகாரங்களைக் கொடுத்து விட்டு மீராவிடமும் ஒன்றை நீட்டினார் தேவகி. "சாப்பிடுங்கள்" என்று அன்போடு கூறினார்.

தட்டில் பால்கோவாவும் மிக்சரும் இருந்தன. மீராவுக்கு இனிப்பை விடக் காரம்தான் விருப்பம். மிக்சரை எடுக்கப் போனாள்.

அவளையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்த முகுந்தன் சட்டென, "முதல் முறையாக வந்து இருக்கிறாய். முதலில் இனிப்பு சாப்பிடு மீரா" என்றான் மிருதுவான குரலில். 'சற்றுமுன் சீண்டினானே, இவன் பேச்சுக்குப் பணிவதா' என்று தோன்றியது. மிக்சரைத் தட்டில் போடாமலே அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவன் பார்வையில் மனம் குழம்பிக் குனிந்தாள். கையில்

இருந்ததைத் தவிர்த்து பால்கோவாவை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டாள்.

இருவரையும் கவனித்துக் கொண்டு இருந்த தேவகியின் முகம் மலர்ந்தது.

"அக்கா இப்போது மீராவைப் பார்க்க வேண்டும்" என்று நிஜர் என்று சொல்லி குபீர் என்று சிரித்தான் முகுந்தன்.

"எனக்குக்கூட அக்காவைப் பார்க்க ஆசைதான். ஆனால், நீங்கள் ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள் மீரா.

"அக்காவுக்கு நீ இன்னும் சின்ன பாப்பா என்ற எண்ணம். மீராவுக்கு 'லாலிபாப்' மிகவும் பிடிக்கும் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள்" என்று மீண்டும் சிரித்தான் முகுந்தன்.

மீராவும் சிரித்து விட்டாள்.

"ஆனாலும் மீராவின் வளர்ச்சியை நம்பவே முடியவில்லை. இல்லையாம்மா? குள்ள வாத்து என்று என் வாயால் நானே கேலி செய்த அந்தப் பெண்!"

"நீங்கள் மட்டும் எப்படியாம்? அப்பா சொன்னதும் நான் கூடக் குச்சி குச்சியாய் எட்டுக்கால் பூச்சி மாதிரிக் கையும் காலும் உள்ள ஒரு பையனைத்தான் எதிர்பார்த்தேன்" என்றாள் பதிலுக்கு.

"குச்சி குச்சியாகவா? நா_னா?" முகுந்தன் நம்பாதவன் போல் கையை முறுக்கிப் பார்த்தான். நகைகள் கிண்கிண்கிண்

5

எல்லோரும் பஸ் ஏறி இறங்கி வீடு சென்று சேர்ந்த போது, தில்லைநாதர் வாசலில் நின்றிருந்தார்.

அவர்களைக் கண்டதும் "அப்பாடா! வந்தீர்களா?" என்று நிம்மதிப் பெருமூச்செறிந்தார்.

"நான்தான் வந்து விடுவார்கள் என்றேனே சின்னப் பாப்பாக்களா? மீரா பெரிய பெண் இல்லையா? அப்படியா தொலைந்து போவார்கள்? எங்கே எங்கே என்று நீங்களும் பதறி, என்னையும் படிக்கவிடாமல் தொண தொணத்து விட்டீர்களே" என்று பொரிந்து தள்ளினாள் நாயகி.

"ஏண்டி மீரா போனால் நேரத்துக்கு வருகிற அளவு அறிவு இல்லையா?" என்று மீராவிடம் ஓர் அதட்டல் போட்டாள்.

அப்போதுதான் முகுந்தனைப் பார்த்தவள் போல் "வாங்க தம்பி" என்று வரவேற்றாள்.

முகுந்தன் நிதானமாக அவளைப் பார்த்தான். "பரவாயில்லையே, நீங்கள் டெக்னிக் கலராகப் படிக்கிறீர்களே?" என்றான்.

நாயகி புரியாமல் விழித்தாள்.

முகுந்தன் விளக்கம் கூறினான். "நேற்று ஏதோ பள்ளியம்மன் என்று, காலையில் மஞ்சள் மாளிகை, இப்போது சிவப்பு இரத்தம். இதற்குள்ளேயே மூன்று நிறங்கள் ஆகிவிட்டனவே அதைத்தான் சொன்னேன்" என்றான் சற்றே ஏளனமாக.

மீராவுக்குப் புன்னகை அரும்பியது. தன்னை அதட்டியதற்காக அவன் சித்தியைப் பழி வாங்குகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

நாயகி பிறகும் சற்று விழித்துவிட்டு, "நல்ல புத்தகம் தம்பி, இந்தக் கதை நன்றாகப் போகிறது" என்றாள். மேலே, எதுவும் சொல்லி விடுவானோ என்று அஞ்சியவள் போல, "கதை இப்பொழுதுதான் வேகமாகப் போகிறது" என்று உள்ளே நழுவி விட்டாள்.

முகுந்தனும் விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றான்.

அவன் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற மீராவை தில்லைநாதர் வீட்டுக்குள் அழைத்துப் போனார்.

பூங்காவில் சந்திப்புகள் அடிக்கடி நடந்தன.

முகுந்தனைக் காணத் தன் மனம் ஏங்குவதையும், கண்டால் படபடப்பதையும், அவன் சிரிப்பில் தன் உள்ளம் குளிருவதையும் மீரா உணர்ந்தாள். அவள் மட்டும் இன்றி நேவகியும் உணர்ந்தாரோ?

ஒரு நாள் மாலை அவரும் உடன் வந்தார். உள்ளே வரவும், "முகுந்தண்ணா, பழைய டின்னை வைத்து நாங்கள் ஓர் கார் செய்து இருக்கிறோம் பாருங்களேன்" என்று மதுவும் சசியும் முகுந்தனைப் பக்கத்து அறைக்கு இழுத்துச் சென்றனர்.

"நீ சற்று உள்ளே போ மீரா" என்றார் முகுந்தனுடைய தாயார் நேவகி.

மாறு சொல்லாமல் மீரா உள்ளே சென்றாள். ஏதோ தோன்றவும் ஒசைப்படாமல் நடந்து மீண்டும் வந்தாள். கதவின் பின்னே மறைந்து நின்று கொண்டு வரவேற்பு அறையில் நடந்த பேச்சுக்களை கேட்டாள். அதாவது ஒட்டுக் கேட்டாள்.

ஒட்டுக் கேட்பது தவறு என்று மீராவுக்குத் தெரியும். ஆனால் முகுந்தனின் அன்னை தன்னை உள்ளே செல்லுமாறு

சொன்னதில் இருந்து பேச்சு தன்னைப் பற்றித்தான் என்று புரிந்து கொண்டாள். 'என்னைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாமல் என்ன பேச்சு' என்று தோன்றவும் வீம்புடன் ஒட்டுக் கேட்க ஓடி வந்து விட்டாள்.

"_ செய்ய வேண்டியதுதான். பணம் இல்லையே" என்று தில்லைநாதர் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார்.

"பணம் ஏன் இல்லை, அண்ணா? என்றைக்குப் பெண் பிறக்கிறதோ அன்றைக்கே அதன் கன்னி கழிக்கும் கடனும் பெற்றோருக்குத்தானே? அதற்கு ஆகும் செலவுக்குச் சேர்த்து வர வேண்டாமா?" என்று கேட்டார் தேவகி.

'ஓகோ. என் திருமண விஷயமா?' என்று எண்ணிக் கொண்டாள் மீரா.

"எப்படி சேர்ப்பது மதினி? இங்கேதான் 'கடுகை எண்ணிப் போடவா? அரிசியை நிறுத்துப் போடவா?' என்பது போல வரவுக்கும் செலவுக்கும் சரியாகப் போய் விடுகிறதே! நன்றாக உண்டு உடுக்கக்கூட முடியவில்லை!" என்றாள் நாயகி.

உண்டு உடுக்கவில்லை என்றதும் தில்லைநாதருக்கு ரோசம் வந்தது. "என்னவோ பட்டினி கிடந்த மாதிரி அல்லவா பேசுகிறாய்? எனக்கு சம்பளம் ரூ. 200 தான் என்றாலும் நிலத்து குத்தகையோடு சராசரி மாதம் ஐந்நூறு ரூபாய் வரவில்லையா? நாம் சிக்கனமாக இருந்திருந்தால் இப்போது மீராவின் திருமணத்திற்குப் பணம் இல்லாமல் கையைக் கட்டிக் கொண்டு இருக்கத் தேவையே இல்லையே" என்றார்.

"ஆமாம் ஆமாம். இன்னமும் சிக்கனமாக இருக்க வேண்டியதுதான். இப்போதே இந்தப் பிசாசுகளை நோயும் நொடியும் பிடுங்கித் தின்கின்றன. இன்னமும் கஞ்சத்தனம் செய்தால் எலும்பு மேல் தோல் தவிர ஒன்றும் இராது. விரைவில்

அதையும் குழிக்குள் போட்டு விட்டு நிம்மதியாக இருக்கலாம்" என்று சினத்துடன் வெடு வெடுத்தாள் நாயகி.

மீராவுக்கு திக்கென்றது. 'இந்தச் சித்தி எவ்வளவு கடுமையாகப் பேசுகிறாள்! குழிக்குள் போடுவதாமே' மீரா மேலே வருமுன் தேவகியின் குரல் கேட்டது.

"அந்த மாதிரி பேச்செல்லாம் வேண்டாம் நாயகி. ஏன் அண்ணா, மீராவின் திருமணத்துக்குக் கொஞ்சம் கூடச் சேர்க்கவில்லையா?" என்று தெளிவாகக் கேட்டார்.

"இல்லையே தங்கச்சி!" என்றார் தில்லைநாதர் குன்றிப் போய்.

"அண்ணியின் நகைகள்_"

"அதெல்லாம் பத்திரமாய் இருக்கின்றன. நான் தொட்டது கூடக் கிடையாது" என்றாள் நாயகி.

"அதில் ஒன்றிரண்டை விற்று_" என்று சொல்லு முன் கணவனும் மனைவியும் குறுக்கிட்டனர். "அந்தப் பேச்சு மட்டும் வேண்டாம்" என்றனர்.

தேவகி புரியாமல் விழித்தாள்.

"பிறகு இளையாள் தின்று தீர்த்துவிட்டாள் என்பார்கள்" என்றாள் நாயகி.

"அவள் சாகிறபோது அந்த நகைகளை அப்படியே மீராவுக்குப் போட வேண்டும் என்றாளே, மறந்து விட்டதா தங்கச்சி?" என்றார் தில்லைநாதர்.

"அந்த நகை போட்டாவது திருமணம் என்று ஒன்று நடக்க வேண்டும் அல்லவா?" என்றார் தேவகி. "மனில் உள்ள நிலத்தில் கொஞ்சத்தை_"

"ஊகும். அது எப்படி? நிலத்தை விற்று விட்டால் இங்கே சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வது? காற்றைக் குடித்து வாழ நான்

என்ன பாம்பா? நீங்களே சொல்லுங்கள், அக்கா?" என்றாள் நாயகி.

உள்ள வசதிகளை எள்ளளவும் குறைத்துக் கொள்ள நாயகி தயாராக இல்லை.

தேவகி பெருமூச்சு விட்டார். "ம்... மீராவுக்கும் வயது பத்தொன்பது முடிந்து விட்டது. சீக்கிரமாக கல்யாணம் செய்தால் நான் நன்றாக இருக்கும். இனியேனும் கொஞ்சம் பணம் சேர்க்க முயற்சி செய்யுங்கள். ஏதோ எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னேன். அண்ணா தப்பாக என்ன வேண்டாம்" என்று எழுந்தாள் முகுந்தனைப் பெற்றவள்.

அவள் சென்றதும் நாயகி ஒரு முச்சப் பொரிந்தாள். "பெற்றவர்களுக்கு இல்லாத அக்கறை மற்றவர்களுக்கு வந்து விட்டது அப்படி உருகி வழிகிறவர்கள் தன் மகனுக்கு கம்மா செய்து கொள்வதுதானே? அது மாட்டார்கள். நம்மிடம் உபதேசிக்க வந்து விட்டார்கள். இங்கே கொட்டிக் கிடப்பதை நான் எரித்துக் கொண்டு இருப்பது போல் பேச்சு வேறு. அவரவர் காரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு போகாமல் அடுத்தவர் வீட்டில் மூக்கை நுழைக்கிறார்களே" என்று ஆற்றாமையுடன் மொழிந்தாள்.

"அவர்கள் சொல்வதும் நியாயந்தானே நாயகி" என்று மெல்லச் சொன்னார் நிலையநாதர்.

"இந்த ஞானோதயம் முன்பே பிறந்து நிறையச் சம்பாதித்து இருக்க வேண்டும்" என்று குத்தினாள் நாயகி.

"என் சம்பாத்தியத்தில்..."

"உங்கள் சம்பாத்தியத்தில் இதை விட சிக்கனமாய் இருந்து அரை வயிற்றுக்கும் கால் வயிற்றுக்குமாய்ச் சாப்பிட என்னால் ஆகாது. முத்தான் மகனுக்காகப் பட்டினி கிடக்க நான்

உங்களுக்கு இரண்டாம் தாரமாக வாழ்க்கைப் படவில்லை" என்று முத்தாய்ப்பாக முடித்து விட்டு அகன்று விட்டாள் நாயகி.

இதை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டே நின்ற மீரா யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

வெறும் உள்ளத்தின் துள்ளலில் எல்லாம் முடிந்து விடாது. இதயங்கள் ஒன்றுபட்டு இணையும் திருமணம் நடக்க வேண்டுமானால் பணம் வேண்டும். தில்லைநாதரிடம் இல்லாத பணம்... அது எங்கிருந்து வரும்?

6

மீராவுக்கு அன்று இரவு முழுவதும் தூக்கம் இல்லை.

மீண்டும் மீண்டும் அந்தப் பணப்பிரச்சினையே அவள் மனதைக் குழப்பியது. ஒருவேளை இப்படி எல்லாம் குழம்பித் தவிப்பாளே என்றுதான் அவளை அங்கிருந்து போகச் சொன்னாரோ என்னவோ!

மீரா இதுவரை திருமணத்தைப் பற்றி அதிகம் நினைத்தது இல்லை. எல்லோரையும் போல ஒரு நாள் திருமணம் நடக்கும் என்று எண்ணி இருந்தாளே தவிர, அது என்று நடக்கும் எப்படி நடக்கும் என்று கற்பனையில் இறங்கியது இல்லை. அப்படி இறங்க அவளுக்கு நேரமும் இல்லை.

மீரா பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுமியாக இருந்தபோது நாயகிக்கு சசியும் மதுவும் இரட்டையராகப் பிறந்தனர். கொஞ்சம் சிரமமான பிரசவம். கடவுள் அருளால்தான் நாயகி தப்பித்தது

ஆனால், உடல் நலம் தேற வெகு நாள் ஆயிற்று. மீரா இல்லாதச் சிற்றன்னையின் உதவிக்கு வந்தாள். பள்ளிக்குச் செல்ல முன்னும் பள்ளியில் இருந்து வந்த பிறகும் தம்பியையும் தங்கையையும் கவனிப்பதில் தன்னால் ஆளதைச் செய்தாள். இச்சையிலேயே குடிகையான பெண் என்பதால் பள்ளியிலும் நன்றாகப் பாடம் செய்து வந்தாள்.

வீடு இருந்த நிலையில் அவளது படிப்பு தொடர்ந்ததே அதிசயம். படிப்பை நிறுத்தினால், பள்ளிக்கு செல்ல விடாமல் இளைய வேலை வாங்குகிறாள் என்ற கெட்ட பெயர் வந்து விடுமே என்ற நாயகியின் அச்சம்தான் மீரா மேலும் படிக்க உதவி செய்தது.

படித்த போதும் அவளுக்குப் பள்ளியிலோ, கல்லூரியிலோ தோழிகள் என்று யாரும் இல்லை. அப்படித் தோழிகள் தேடிப்பழகும் அளவுக்கு பொழுது கிடைக்கவும் இல்லை. உடனொத்த பெண்களின் எண்ணங்களை அனுபவங்களை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு மீராவுக்கு இல்லை. அறிந்து கொண்டு மனதை குழப்பிக் கொள்ளவும் இல்லை. வீடு, தம்பி, தங்கைகள், தந்தை, சிற்றன்னை என்று அவள் வட்டம் சிறியதாக எனினும் அமைதியாக இருந்தது.

அவளுடைய அந்த அமைதியில் அலையெழுப்ப முதன் முதல் வந்து சேர்ந்தான் அவளைச் சீண்டினான்; சிரிக்க வைத்தான்; சிந்திக்கவும் வைத்தான். உள்ளூர அவனோடு இணைந்த வாழ்வைப் பற்றி எண்ணங்கள் பிறந்தன; வளர்ந்தன. அப்போது அவள் திருமணத்தைப் பிரச்சினையாக எண்ணவில்லை. காதல் கனிந்ததும் கல்யாணம் தானே என்று எளிதாக நினைத்து விட்டாள்.

இன்று நேற்றின் பேச்சு புதிய பாதையில் மனதைத் திருப்பி விட்டது. திருமணத்துக்குப் பணம் தேவை. அந்தப் பணம் இன்று தந்தையிடம் இல்லை. இன்று மட்டும் அல்ல

என்றுமே அந்தப் பணம் சேர வழியும் இல்லை என்ற போது மீரா யோசனையில் ஆழ்ந்தாள்.

இன்றைக்கே முகுந்தனோடு வாழ்வில் இணைந்துதான் ஆக வேண்டும் என்பது இல்லை. ஆனால் என்றைக்காவது இணைய முடியுமா? வீட்டின் நிலை அதைச் சந்தேகத்தில் ஆழ்த்தியது. வேதனையைக் கொடுத்தது.

இதில் இருந்து மீள வழி தேடினாள். நீண்ட சிந்தனைக்குப் பிறகு ஒரு வழி கிடைத்தது. உடனடியாகச் செயலாக்கவும் திட்டமிட்டாள்.

மறு நாள் காலைப் பத்திரிகையை மிகவும் ஊன்றி, ஆராய்ந்தாள். சில குறிப்புகள் எழுதிக் கொண்டாள். நாயகி சமையல் வேலையில் இருந்த போது மெல்லத்தந்தையிடம் வந்தாள்.

"அப்பா, ஒரு விஷயம்" என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

"என்னம்மா?"

"ஸ்.. மெல்ல அப்பா.. அப்பா.. வந்து நான் வேலை பார்க்கப் போகிறேன்" என்று சொல்லியே விட்டாள்.

"என்னது" என்று தில்லைநாதர் வாயைப் பிளந்தார்.

"இதிலே என்னப்பா அவ்வளவு அதிசயம்?" என்றாள் மீரா சற்று எரிச்சலுடன்.

"இல்லேம்மா, நம்ம குடும்பத்தில் இதுவரை பெண்கள் வேலைக்குப் போனது இல்லையே" என்று இழுத்தார்.

"இப்போது போய் விட்டால் போகிறது. எதற்கும் முதல் தடவை ஒன்று இருக்கத்தானே செய்யும்" என்றாள் மீரா. குரலில் மெல்லிய பிடிவாதம் தெரிந்தது.

"அது சரிம்மா. ஆனால் உனக்கு வேலை யார் தருவார்கள்? பெரிய பெரிய பட்டங்கள் வாங்கியவர்கள் கூட ஆடிக் காற்றுக்

சரத் போல் பறக்கிறார்கள். உன் பரீட்சை முடிவு கூட இன்னமும் வரவில்லையே. சிபாரிசு தேடக்கூடப் பெரிய புள்ளிகள் யாரும் எனக்குத் தெரியாது..."

"அது பரவாயில்லை அப்பா. நான் விடுமுறை நாட்களில் படித்த டைப்ரைட்டிங்கும், கருக்கெழுத்தும் கை கொடுக்கும். பி. ஏ. பரீட்சை முடிவு வராவிட்டாலும் நான் பி. யூ. சி. தேர்ந்தவள்தானே? அந்தத் தகுதிக்கு உரிய வேலை கிடைக்காதா? வேலைக்கு ஆள் தேவை என்று இன்று கூட விளம்பரம் வந்து இருக்கிறது பாருங்கள்" என்று மீரா பத்திரிகையை எடுத்துக் காட்டினாள்.

"அடேடே. என்னம்மா ஒரே மும்முரம்?" என்று ஆச்சரியப்பட்டார் தில்லைநாதர்.

அவ்வளவுதான். மீராவின் முகம் ஒரேயடியாகச் சிவந்து போயிற்று. மகளுடைய முகத்தைப் பார்த்த தில்லைநாதர் திகைப்படைந்தார்.

"என்னம்மா விஷயம்?" என்று வியப்புடன் கேட்டார்.

மீராவிடம் எல்லாமே பட்பட்டென்றுதான் இருக்கும். நயக்கம் நடுமாற்றம் ஒன்றும் கிடையாது. கை விரல்களை முறுக்கிக் கொண்டு தலை நிமிராமல் அவள் பதில் சொன்னது அவருக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

"ம். நேற்று அத்தை சொன்னார்களே."

"அத்தை என்ன சொன்னார்கள்?" இன்னமும் விளையாடுவதாகத் தில்லைநாதர் கேட்டார்.

"அதாம்பா, பணம் இப்போது இல்லை என்று சொல்ல வேண்டும் என்றார்களே."

"ஏன்று?- ஓகோகோ, உன் திருமணத்துக்காகத் தீ கேட்டுக் கொண்டு நான் இருந்தாயா?"

"ஆமாம் அப்பா- அப்பா- வந்து.."

"சொல்லம்மா."

"நான் வேலை பார்த்தால் மாதம் இருநூறு ரூபாய் கிடைத்தால் கூட மற்ற செலவு போக ஆண்டுக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் மிஞ்சுமே. அவ்வளவு போதாதா?"

ஒரு வழியாகக் கேட்டு முடித்தாள் மீரா.

'அட என் கெட்டிக்காரப் பெண்ணே' என்று மனதிற்குள் மெச்சிக் கொண்டார் தில்லைநாதர். கூடவே குற்ற உணர்ச்சியும் தோன்றாமல் இல்லை. அவர் செய்திருக்க வேண்டியது. மகள் தானே செய்து கொள்கிறேன் என்கிறாள் - அதுவும் அவரை ஒரு வார்த்தைகூடக் குறை கூறாமல்.

"அப்படியே செய்யலாம் மீரா. ஆனால் வேலை கிடைக்க வேண்டும். அதுதான் கஷ்டம்" என்றார் தில்லைநாதர்.

"எல்லாம் கிடைக்கும் அப்பா. நீங்கள் முதலிலேயே ஏதாவது சொல்லாதீர்கள்" என்று உள்ளே போனாள் மீரா.

அவளுக்கு ஒரே உற்சாகம். குடும்பத்தில் இல்லாத வழக்கம். அது இது என்று ஏதேனும் சொல்லி தில்லைநாதர் மறுத்து விடுவாரோ என்று பயந்து கொண்டு இருந்தாள். இப்போது அவர் பச்சைக் கொடி காட்டி விடவும் மகிழ்ச்சி தாங்கவில்லை. எப்போது மாலை வரும், முகுந்தனிடம் கூறலாம் என்று ஆவலோடு காத்திருந்தாள்.

ஆனால் மாலை வந்தவிதம் வேறாக இருந்தது.

முகுந்தனுடைய தமக்கை திருமணமாகி பெங்களூரில் இருந்தாள். அவளுக்குத் திடீர் என்று குறைப்பிரசவம் ஆகிவிட்டதாம். அன்னையை உடனே வரச் சொல்லி தகவல் வந்தது.

முகுந்தன் தன் அலுவலத்தோடு அவசரமாக நண்பனிடம் எக்ட்டரை இரவல் வாங்கிக் கொண்டு மீராவிடம் சொல்லி வந்தான்.

தாயாரைப் பெங்களூரில் விட்டு விட்டு ஒரு நாள் தங்கியிருந்து பார்த்து விட்டு வரப் போவதாகக் கூறினான்.

"ஒரு வேளை நீ பூங்காவுக்கு வந்தால் வீணாகக் காத்திருக்கப் போகிறாளே என்றுதான் சொல்ல வந்தேன்" என்றான்.

பிறகு, "எனக்கு மிகவும் அவசரம் மீரா. நான் வரட்டுமா?" என்று பறந்து கொண்டு போய் விட்டான்.

மீரா ஏமாற்றத்துடன் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

7

பத்திரிகையில் கண்ட விளம்பரத்துக்கு மீரா ஒரு விண்ணப்பத்தை அனுப்பினாள்.

சில நாட்களில் பதில் வந்தது - நேர்முகத் தேர்வுக்கு வரும் படியாக.

பதில் வந்த நினைந் நான் முகுந்தனும் பெங்களூரில் இருந்து திரும்பி வருவதாக இருந்தது. மீரா மாலை சிற்றுண்டியை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினாள்.

பின்னைகள் மீராவைக் கண்டதும் குதித்தனர். "ஹையா, பூங்காவுக்குப் போகிறோம். முகுந்தண்ணா வருவார்" என்று அவர்களுக்குத் தூதுவம்.

"வருவாரோ, என்னவோ?" என்று சீண்டினாள் மீரா.

"ஆங். எல்லாம் வருவார்" என்று மது கத்தினாள்.

மூவரும் பூங்காவினுள் சென்று அமர்ந்தார்கள்.

மீரா 'சென் அன் கோவை'யே பார்த்தபடி இருந்தாள். மனதில் ஏதேதோ யோசனைகள். ஒரு வேளை அவள் பெங்களூரில் இருந்து வந்திருக்க மாட்டானோ என்று கூட ஒரு கணம் அஞ்சி விட்டாள்.

ஆனால்... அதோ!

மீராவின் கண்கள் மலர்ந்தன. முகுந்தன் வந்து கொண்டு இருந்தான். வேறு யார் இவ்வளவு உயரமாக, வாட்ட சாட்டமாக கம்பீரமாக இருக்கப் போகிறார்கள்?

கண்ணை இமைக்கக்கூட மறந்து அவனையே நோக்கினாள். அதற்குள் முகுந்தனும் மீராவைப் பார்த்து விட்டான்.

"ஹே, மீரா வந்து அதிகநேரம் ஆயிற்றா?" என்று புன்னகையோடு கேட்டான்.

"இல்லையே" என்றாள் மீரா சிரிப்போடு. மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் கூட சில நூறு நிமிடங்கள் தான் இருக்கும். அது என்ன அதிக நேரமா?" என்று குறும்போடு கண்களை அகல விரித்தாள்.

முகுந்தனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. "வாயைப் பார் வாயை" என்றான் சிரித்தபடியே.

"இதோ பாருங்களேன்" என்று தலையைச் சற்றே சரித்து உதட்டைக் குவித்தாள் மீரா.

ரோஜா இதழ் போலச் சிவந்த அழகிய அதரங்கள்.

சட்டெனக் குனிந்து அந்த மலர் இதழ்களில் முத்தமிட வேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு. ஆனால் அதற்கு இது இடமா?

சொல்லப் போனால் காலம் கூடக் கனியவில்லை. அப்படியெல்லாம் மனதை அலையவிடக் கூடாது. மீராவின் கிட்டு நிலைமையில் அவள் மனதை அலைபாய வைப்பது பெரும் தவறும் கூட. அம்மா வேறு... முகுந்தன் மிகவும் சிரமத்துடன் மனதை அடக்கினான்.

அவன் வலுக்கட்டாயமாகப் பார்வையைத் திருப்பினான். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். "உன் வானரப் படைகள் எல்லாம் எங்கே மீரா?" என்று விளையாட்டாகக் கேட்டான்.

"ஒரு தங்கை, ஒரு தம்பி. ஆக இரண்டே இரண்டு. இதுவே படையா? அதுவும் வானரங்களா? இருங்கள் சொல்லுகிறேன்" என்று மிரட்டுவது போலச் சொன்னாள் மீரா. "சசி, மதூ..." என்று குரல் கொடுத்தாள்.

இருவரும் ஓடி வந்தனர். முகுந்தனுடைய கைகளை ஆளுக்கு ஒன்றாகப் பிடித்துக் கொண்டு, "முகுந்தண்ணா?" என்று குதித்தனர்.

மீரா மனத்திற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். 'இந்த வேலை கிடைத்து விட்டால் இன்னும் ஓர் ஆண்டுதானடா இவர் உனக்கு முதல் அண்ணன். பிறகு வேறு முறையாக்கும். 'முகுந்தன் அத்தான்' என்று மனதோடு சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டாள். நெஞ்சின் இனிப்பு கன்னங்களில் செம்மை பூசியது.

முகுந்தன் எக்கனா விடுவித்துக் கொண்டு இருவருக்கும் சாக்லேட்டுகளைக் கொடுத்தான்.

"அக்கா எப்படி இருக்கிறார்கள்?" என்று மீரா விசாரித்தாள்.

"கொஞ்சம் பலவீனமாக இருக்கிறாள். வேறு ஒன்றும் இல்லை. மனதான் நொந்து வருவது போல் இருக்கிறது. வேலைகளாக இருக்கிறது முதலில். இரண்டு ஆயிற்று. இனித் தேவை இல்லாத போது வந்து இருக்கிறதே என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்தாள். இப்போது போய்விட்டதே என்று

வருத்தப்படுகிறாள். பெண்புத்தி பிள்புத்தி" என்று சிரித்தான் முகுந்தன்.

"பெண்புத்தி என்றால் மட்டமோ?" என்று கேட்டாள் மீரா.

"அய்யோ, அதற்குள் கொண்டையைச் சிலுப்பும் சண்டைக் கோழி மாதிரிப் பாய்கிறாயே. நேரத்துக்கு ஒன்று தோன்றுகிறதே என்றுதான் சொன்னேன்" என்றான் முகுந்தன்.

மீரா ஒரு நிமிடம் பேசாதிருந்தாள். 'இந்த வாய்த்துடுக்கு' என்று நினைத்துக் கொண்டாள். பிறகு சொன்னாள். "முகுந்தன், நீங்கள் வர வேண்டுமே என்று நினைத்தேன் உங்களிடம் ஒரு முக்கியமான சேதி சொல்ல வேண்டும்."

"என்ன விஷயம்" என்று கேட்டான் முகுந்தன்.

"நான் வேலை பார்க்கப் போகிறேன்."

"வீட்டில் இப்போதும் பார்த்துக் கொண்டு தானே இருக்கிறாய்?"

"அதல்ல முகுந்தன், வெளியே ஒரு கம்பெனியில் சம்பளத்துக்காக வேலை பார்க்கப் போகிறேன்" என்று மீரா பெருமையுடன் அறிவித்தாள்.

முகுந்தனுடைய முகத்தில் சிரிப்பு மறைந்தது "ஏன்?" என்ற கேள்வி ஒற்றைச் சொல்லாகப் பிறந்தது.

'உனக்கும் எனக்கும் திருமணம் நடப்பதற்காகத்தான் - அதற்குப் பணம் சேர்ப்பதற்காக நான் வேலை பார்க்கப் போகிறேன்' என்று எப்படி சொல்லுவது? அதுவும் தன் மனதை இன்னமும் வார்த்தைகளால் வெளியிடக்கூட இல்லாத அழுத்தக்காரனிடம்? மீரா பதில் சொல்லாமல் புன்னகை செய்தாள்.

"ஏன் என்று கேட்டேன்."

"ம்... ஏதோ அப்படி எனக்கு ஓர் ஆசை என்று வைத்து கொள்ளுங்களேன்" என்றாள் மீரா - உள் சிரிப்புடன்.

முருந்தன் அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தான். "உன் முகத்தைப் பார்த்தால் வெறும் ஆசைக்காக வேலை தேடுவது போல் இல்லை. ஏதோ திட்டம் இருக்கிறது. என்ன அது?"

மீரா முருந்தனுடைய மாறுதலைக் கவனிக்கவில்லை. "ஐயம். நான் சொல்ல மாட்டேன்" என்று கன்னங்களில் குழியிழ் புன்னகை செய்தாள்.

"உனக்கு எவன் வேலை கொடுப்பான்?" என்றான் முருந்தன் சினத்துடன். அவன் குரலில் பேதம் நன்றாகத் தெரிந்தது.

அப்போதுதான் முருந்தன் தன்னுடன் இணைந்து பேசவில்லை என்பதை மீரா உணர்ந்தாள். ஆனால், அவன் தூக்கி எறிந்தாற் போல் பேசியது அவளுக்கும் சினத்தை ஊட்டியது. "எவன் கொடுக்க மாட்டான்?" என்று எதிர்த்துக் கேட்டாள்.

முருந்தன் அவளை ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். பிறகு "நகுதி எல்லாம் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது" என்றான் இகழ்ச்சியாக.

"நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?" என்றாள் மீரா கோபமும் குழப்பமுமாக.

முருந்தன் உதட்டைக் கடித்து வார்த்தைகளை அடக்கினான். ஒரு விநாடி பேசாமல் இருந்தான். பிறகு சற்று அமைதியாகச் சொன்னான். "இதோ பார், மீரா கண்டவன் முன்னே நின்று கண்டவன் ஏவுவதை எல்லாம் நீ செய்ய வேண்டுமா? அதைத்தான் நினைத்தேன்" என்றான்.

"ஏன் பயபிள்ளை, சினிமா கியூவில் எல்லாம் நிற்கவில்லையா? இதில் என்ன தப்பு? நம் தேவைக்குச் சம்பாதிக்கப் போகிறோம் அவ்வளவு என்ன?" என்று தர்க்கம் செய்தாள் மீரா.

"அப்படிப் பொருள் தேடும்படியாக என்ன பஞ்சம் வந்து விட்டது" என்றான் முருந்தன் மீண்டும் "கள்"ளென்று

அவனது கடுமை மீராவுக்கு உறைத்து விட்டது. "அப்படியே என்ன பஞ்சம் வந்தாலும் அது எங்கள் வீட்டு விஷயம். "உங்களுக்கு என்ன?" என்ற பதிலுக்குக் கூடக் கேட்டு விட்டாள்.

"எனக்கு..." என்று கோபத்துடன் தொடங்கிய முருந்தன், சட்டென நிறுத்தினான். "எனக்கு என்ன வந்தது? ஒன்றும் இல்லை. சொல்லப் போனால் ஒன்றுமே இல்லை. ஆனால் வேலை பார்ப்பது என்றால் எளிது அல்ல. பலத்தைப் பார்க்க வேண்டும். கடுமையாக உழைக்க வேண்டும். அதனால் சொன்னேன்" என்றான் அமைதியாக.

"சரி, நீ கிளம்பு. பஸ் நிற்குமிடம் வரை வருகிறேன். நீயே போய்க் கொள்ளுவாய் அல்லவா? எனக்கு இந்த அலைச்சல் கொஞ்சம் சோர்வாக இருக்கிறது. ஒய்வு எடுக்க வேண்டும்" என்று முன்னே நடந்தாள்.

மீராவுக்குச் சற்று ஏமாற்றம்தான். ஆனால் இவன் சொல்லுவதும் மெய்தானே? ஊரில் இருந்து வந்த அலுப்பு தீருமுன் அலுவலக வேலைகள்; அந்தக் களைப்பில்தான் அவளிடம் சற்று கடுமையாகப் பேசி விட்டான் போலும். "பாவம்" என்று நினைத்தான்.

"போகலாம் முருந்தன்" என்று தம்பி தங்கைகளை அழைத்துக் கொண்டு அவன் பின்னே நடந்தான்.

ரோட்டைக் கடக்கும் தருணத்தில் விலை உயர்ந்த கார் ஒன்று அவர்கள் அருகே வந்து நின்றது.

"அலோ முருந்தன்" என்றபடி அதில் இருந்து ஓர் இளைஞன் இறங்கினான்.

"அலோ, கண்ணன்" என்று முருந்தன் அவனுடன் கை குலுக்கினான்.

யாரோ அன்னிய ஆண்மகன் என்றதும் மீரா பின்னடைந்து நின்றாள். ஆள் பெண் என்று இல்லாமல் எவருடனும் கலந்து பழகும் தன்மை அவளுக்கு இல்லை. அது அவளது வீட்டில் பழக்கமும் இல்லை. முகுந்தனை அன்னியனாக வீட்டில் யாருமே எண்ணாதபடியால், அவனிடம் பேசிப் பழக மீராவுக்கு முடிந்தது. வேலைக்குச் செல்லும் இடத்தில் எப்படிப் பேசிப் பழகப் போகிறோமோ என்ற பயம் கூட அவளுக்கு உண்டு.

"என்னப்பா முகுந்தன், உன்னை எத்தனை தடவை வீட்டுக்கு வா, வா என்று அழைத்தாயிற்று? நீ இன்னமும் வரவே இல்லை. இப்போதேனும் வருகிறாயா?" என்று முகுந்தனிடம் குறையோடு பேசினாள் வந்தவள்.

"இன்று முடியாதப்பா நான்!"

"என்று தான் முடியும் என்கிறாயாம்? எந்நாளும் இன்று முடியாதப்பாதான். சில கடைகளில் 'இன்று ரொக்கம் நாளை கடன்' என்று போட்டு இருப்பார்கள். அதுபோல உன்னிடம் என்றும் ஒரே பதில் தான். சரிதான் வாப்பா என்றால்," என்று அவன் முகுந்தனுடைய கையை பிடித்து இழுத்தாள்.

"இல்லை கண்ணன், நான் இவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டியது இருக்கிறது. அதனால்தான்" என்றான் முகுந்தன்.

கண்ணனுடைய பார்வை மீராவை விழுங்கியது. அவளது மாசு மருவற்ற அழகு அவன் மனதில் பதிந்தது. இன்னும் கொஞ்சம் அலங்காரம் செய்தால் போதும்; ஊரையே அலக்காகத் தூக்கிச் சாப்பிட்டு விடுவாள் என்று நினைத்தான். அவளை ஒரப் பார்வையாகக் கூட அவள் பார்க்க முயற்சிக்க இல்லையே என்று ஆச்சரியப்பட்டான்.

"முகுந்தன் இந்த வண்டியைப் பார்த்தாயா? இந்த வாரம் வாங்கினேன். நெல்லையப்பனைத் தெரியும் அல்லவா? பெரிய

பணக்காரன் - என்னைப் போல இதை வாங்கிவிட என்னோடு போட்டி போட்டான். நான் விடுவேனா? ஒரு லட்சம்வரை விலையை ஏற்றி, வாங்கி விட்டேன்" என்று ஜம்பமாகச் சிரித்தான்.

முகுந்தனிடம் பேசும்போதே, அவன் கண்கள் மீராவை விழுங்கின.

8

அப்போதும் அவள் தன்னைப் பார்க்க முயலாததைக் கண்ணனால் நம்பக்கூட முடியவில்லை. எதிலேயோ தோற்றாற்போல உணர்ந்தான். சும்மா விடவும் மனம் இல்லை.

"நன்றாக இருக்கிறது" என்றான் முகுந்தன் - மரியாதைக்காக.

"அதிருக்கட்டும் முகுந்தன், கூட இருப்பவர்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத்த வில்லையே? ஒருவேளை யாரும் ரொம்ப 'ஸ்பெஷலோ' என்னை மிகவும் கண்டிப்பாயே" என்றான் பகிரங்க இரகசியக் குரலில்.

"சேச்சே, என்ன உளறுகிறாய்? அப்பா காலத்தில் இருந்து எங்களுக்குப்பழக்கமான குடும்ப நண்பரின் மகள். பெயர் மீரா இவன் என் நண்பன், பெயர்தான் நான் அழைக்கக் கேட்டு இருப்பாயே" என்றான் முகுந்தன்.

"வணக்கம்" என்று கைகூப்பினாள் மீரா. வெண்டைக்காய் விரல்கள் தாமரை மொட்டாக அழகுறக் குவிந்தன.

"வணக்கம்! நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள்?" என்றான் கண்ணன் மீராவிடம்.

"உங்கள் எதிரேதான் இருக்கிறோம். தெரியவில்லையா?" என்றாள் மதுப்பயல் இடையில் புகுந்து.

கண்ணன் வாயடைத்துப்போய் வாண்டைப் பார்த்தான். மீரா ஒரு புன்சிரிப்போடு வேறுபுறம் திரும்பினாள்.

அவள் தன் பக்கம் திரும்புவாளோ என்று கண்ணன் பார்த்தான். அவள் திரும்பவில்லை. அது அவனுக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்தது.

"முகுந்தன் நான் போகிறேன். நீ வருமுன் 'கண்ணா என்டர்பிரைசஸ்'க்கு டெலிபோன் செய்" என்று காரை கிளப்பிக் கொண்டு போய்விட்டான்.

"இவரை உங்களுக்கு அதிகம் தெரியுமோ" என்று புது அக்கறையுடன் கேட்டாள் மீரா.

"அண்ணாமலையில் என்னோடு கூடப் படித்தான். படிப்பு வராது நான் நன்றாகப் படிப்பேன் என்பதால் என்னிடம் ஒரு பிரமை அவ்வளவுதான்" என்றான் முகுந்தன் வறட்சியாக. அவனுக்குப் பேசவே பிடிக்கவில்லை.

"கண்ணா என்டர்பிரைசில் இவருக்கு என்ன வேலை." என்று விடாமல் கேட்டாள் மீரா.

"இவனுக்கு வேலையா? இவன் நூறு பேருக்கு வேலை கொடுப்பான்" என்றான் முகுந்தன்.

"அப்படி என்றால்" மீராவின் விழிகள் விரிந்தன.

"இவன் முதலாளி" என்றான் முகுந்தன் கருக்கமாக.

"முதலாளியா? அடடா. முன்பே தெரியாமல் போயிற்றே. ஆள் பெருமை அடிக்கிற மாதிரிப் பேசவும் எனக்கு வந்த

எரிச்சலில் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு அல்லவா நின்று விட்டேன். அய்யோ, முன்பு தெரிந்திருந்தால்..."

"தெரிந்திருந்தால்...?" மீராவின் பேச்சில் இடைவெட்டினான் முகுந்தன்.

"தெரிந்திருந்தால் கொஞ்சம் மரியாதையாகப் பேசியிருக்கலாம். இப்படி அலட்சியமாய் நின்றிருக்க மாட்டேன்" என்றாள் மீரா.

"ஓகோ" என்றான் முகுந்தன் வேறு ஒன்றும் சொல்ல வில்லை.

முகுந்தன் பேசிய முறை மீராவுக்கு ஏதோ வித்தியாசமாகத் தோன்றியது. என்ன ஏது என்று கேட்கு முன் பஸ் வந்து விட்டது. நாளை எங்கே போகிறது?" என்று நினைத்தாள். முகுந்தனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு பஸ்சில் ஏறினாள்.

அன்று இரவு வீட்டிலும் மீரா வேலை பார்ப்பது பற்றிப் பேச்சு வந்தது. நில்லைநாதர்தான் மனைவியிடம் அந்தப் பேச்சை எடுத்தார். அவள் மறுப்புக் கூறவில்லை. "சம்பாதியேன், மாதாமாதம்கூடக் கொஞ்சம் பணம் வந்தால் நல்லதுதான்" என்றான்.

"அவள் கொண்டு வரும் பணம் அவளுடைய திருமண செலவுக்காகும். அதையும் நீயே செலவு செய்ய என்னாதே" என்றார் நில்லைநாதர்.

"அப்படித்தானே எங்கெங்கே பணம் கிடைக்கும், செலவு செய்யலாம் என்று பேயாய் அலைந்து கொண்டு இருக்கிறேன். அப்படிப் பறந்து பிடுங்கி நான் எத்தனை நகையும் நட்டும் செய்து கொண்டு இருக்கிறேனாம்?" என்று தொடங்கி விட்டாள் நாயகி.

"இ...ல்...லை நாயகி. நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. அதையும் நாம்... அதாவது நான் செலவு செய்தால் ஊரில்

உலகத்தில் உன்னைத் தப்பாகப் பேச மாட்டார்களா? அதைத்தான் சொன்னேன். நீ என்னைத் தப்பாக நினைக்காதே" என்று சமாதானப்படுத்தினார்.

மூத்தான் பெண்ணைக் கொடுமைப்படுத்துகிறாள் என்று மற்றவர்கள் சொல்லி விடுவார்களோ என்ற பயம் நாயகிக்கு எப்போதும் உண்டு. சமயம் பார்த்து நில்லைநாதர் அதை நினைவு படுத்தினார். பயனும் இருந்தது.

"நீங்கள் சொல்வதும் மெய்தான். ஊருக்குத் தெரியுமா, நான் உழைத்து ஓடாவது? இளையாள் என்றாலே காமாலைக் கண்ணோடுதானே பார்க்கிறது" என்றாள் நாயகி.

'ஓடான உடம்பா இது?' என்று கிண்டலாக சற்று பருமனான நாயகியைப் பார்த்தார் நில்லைநாதர். ஆனால் சொல்ல வில்லை. 'சமயத்தை விடக்கூடாது' என்று தொடர்ந்தார். "அதனால்தான் சொல்லுகிறேன் நாயகி இப்போது. மீரா வேலையில் சேர்ந்துவிடுகிறாள் என்று வைத்துக்கொள். கொஞ்சகாலத்துக்குப் பிறகும் அவளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள். எல்லோரும் என்ன சொல்லுவார்கள்? அவளுடைய சம்பாத்தியத்தையும் நீ செலவு செய்கிறாய் என்றுதானே!" என்று ஆணித்தரமாகக் கேட்டார்.

"நீங்கள் சொல்வதுகூடச் சில சமயம் சரியாகவே இருக்கிறது" என்று ஆமோதித்தாள் மனைவி. பிறகு, "இவ்வளவு தொல்லை ஏன்? அவள் வேலைக்கே போக வேண்டாம்" என்று ஒரு போடு போட்டாள்.

மீரா பதறிப் போனாள். கெஞ்சுவதைப்போல நில்லை நாதரைப் பார்த்தாள். நில்லைநாதர் மூளையைக் கசக்கி கொண்டு யோசனை செய்தார் - நாயகியை எப்படிச் சம்மதிக்க வைப்பது என்று.

"அப்படிச் சொல்லி விடாதே நாயகி. நம் வீட்டு நிலைமையில் அவள் திருமணத்துக்காக நம்மால் சேர்க்க முடியாது. திருமணமே செய்து வைக்காவிட்டாலும் நாலுபேர் உன்மீது தானே பாய்வார்கள். இந்த ஏற்பாட்டில் அவள் சம்பளத்திலேயே அவளுடைய திருமணத்துக்குச் சேர்த்து விடலாம்! நமக்குத் தொல்லை இல்லை பார்" என்றார்.

"அதுவும் சரிதான். மீரா வேலைக்குப் போகட்டும்" என்று அனுமதி வழங்கினாள் நாயகி.

பிறகு மீராவின் பக்கம் திரும்பினாள். "ஏன் மீரா, வேலை பார்ப்பதே பார்க்கப்போகிறாய், எவனாவது திருமணமாகாத முதலாளியோ, மானேஜரா இருக்கிற இடம் பார்த்து வேலை பாரேன். வகையாய் மாட்டினான் என்றால் உன் கல்யாணச் செலவு மிச்சம், வீட்டுக்கும் வசதி" என்றாள் பாதிப்பரிகாசமும் பாதி உண்மையுமாக.

இவ்வளவு நாளைய பழக்கம் மீராவைச் சித்தியோடு ஒத்துப் போகச் செய்தது. "பின்னே நான் எதற்காக வேலைக்குப் போகிறேன் என்று நினைத்தீர்கள் சித்தி? என் உத்தேசமே அதுதான்" என்றாள் விட்டுக் கொடுக்காமல்.

வாயிற்புறம் சிறு அசைவு தெரிந்தது. மீரா திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கே யாரும் இல்லை.

சற்று நேரம் கழித்து முகுந்தன் வந்தான். அவனுடைய சிரிப்பை எல்லாம் யாரோ துடைத்துவிட்ட மாதிரி களை இழந்த முகத்துடன் வந்தான்.

அவனுடைய கண்கள் யாரையோ பார்ப்பதுபோல் மீராவை நோக்கின. மீராவுக்குத் 'திக்' என்றது.

முகுந்தனைக் கண்டதும் நில்லைநாதர் உற்சாகத்துடன் வரவேற்றார். "வாவா... வா முகுந்தன். என்ன இந்த நேரத்தில் திடீர் வரவு. அக்கா சுகமா? உள்ளே வந்து உட்கார்" என்று அழைத்தார்.

"இந்தப்பக்கம் ஒரு வேலையாக வந்தேன். அப்படியே உங்களையும் பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன்" என்றபடி முகுந்தன் உள்ளே நுழைந்தான். "அக்கா இப்போது சகம்தான்" என்றபடி தில்லைநாதருக்கு எதிரே கிடந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

"இன்று இங்கேயே சாப்பிடேன். அங்கே அம்மாகூட இல்லையே" என்றார் தில்லைநாதர்.

"சாப்பாடு எடுத்து வைக்கட்டுமா" என்று முன்னே வந்து கேட்டாள் மீரா.

"வேண்டாம். நான் சாப்பிட்டாயிற்று" என்றான் அவளைப் பாராமலேயே.

"அதற்குள்ளாகவா? சும்மா பொய்" என்றாள் மீரா விடாமல்.

"எப்படி வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள். எனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம்" என்றான் முகுந்தன்.

இப்போதும் அவன் அவளை நேராகப் பார்க்கவில்லை. ஏன்? என்ன ஆயிற்று? முகுந்தனுக்கு என்ன கோபம்? மீராவுக்கு மனதில் வேதனை உண்டாயிற்று. கூடவே சிறு சினமும் எழுந்தது. அவனுக்கு மட்டும்தான் கோபம் கொள்ளத் தெரியுமா? பேசாமல் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு படிப்பதுபோல் நன்றி உட்கார்ந்தாள்.

தில்லைநாதர் இதை ஒன்றும் கவனிக்கவில்லை. அவர் பாட்டில் அளக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

"முகுந்தன், உனக்கு விஷயம் தெரியுமா? நம் மீரா வேலையில் சேரப் போகிறாள்" என்றார்.

"சேட்டுமே" என்றான் முகுந்தன் கருக்கமாக.

"என் வேலை செய்யப் போகிறாள் தெரியுமா?" என்றார் தில்லைநாதர். பெரிய மர்மத்தை வெளியிடப்போகிறவர் போல்.

'தன் திருமணத்துக்குப் பணம் சேர்க்க' என்று தில்லைநாதர் சொல்லிவிடுவாரோ என்று மீரா வெட்கித் தவித்துப் போனாள். பிறகு முகுந்தனுடைய கேலிகளை யார் தாங்குவது?

"நமக்கு ஆயிரம் காரணம் இருக்கும் அப்பா. அதை எல்லாமா எல்லாரிடமும் சொல்லுவது?" என்றாள் சிவந்த முகத்துடன்.

முகுந்தன் மீராவைப் பார்த்தான். பார்த்தவன் சட்டென்று பார்வையை அகற்றிக்கொண்டான். "ஆமாம் அதைப்பற்றி எனக்கென்ன? என்னிடம் ஏன் சொல்ல வேண்டும்?" என்றான் அசட்டையாக. "நான் பிள்ளைகளைப் பார்க்கலாம் என்று வந்தேன். அதற்குள்ளாகவா படுத்து விட்டார்கள்?" என்றான் உள்ளே பார்த்தான்.

"இல்லையே முகுந்தண்ணா!" என்றது மதுவின் சிறு குரல் அவனோடு ஒட்டிக் கொண்டு சசியும் வந்தாள்.

"அடே ராஸ்கல் அப்போதே தூக்கம் வருகிறது என்று படுத்தாயே. படிக்காமல் தப்பிக்கவா?" என்று தில்லைநாதர் அதட்டினார்.

"அப்போ தூக்கம் வந்ததுப்பா. முகுந்தண்ணா சத்தம் கேட்டு இப்போதுதான் விழித்தேன்" என்று முகுந்தனுடைய தோளில் உராய்ந்தான் மது.

முகுந்தன் சிரித்துக்கொண்டே அவன் தோளில் தட்டினான்.

"எனக்கும் அப்படித்தான் அப்பா" என்று சசி தன் பங்குக்கு மறுபுறம் வந்து முகுந்தனின் மேல் சாய்ந்து கொண்டாள்.

"படிப்புக்கு டிமிக்கி கூடாது" என்று லேசாகக் கண்டித்தான் முகுந்தன்.

"இனிமேல் இல்லை முகுந்தண்ணா" என்றான் பையன் பணிவாக. பிறகு முகுந்தனுடைய காதருகில் வாயைப் பொருத்திச் சொன்னான். "இன்றைக்கு அம்மா பாடம் சொல்லித்

நருவதாகச் சொன்னார்கள். அதனால்தான் தூக்கம் வந்து விட்டது" என்று ரகசியம் பேசினான்.

முகுந்தன் சிரித்தான். சற்று நேரம் மது, சசியிடம் ஏதோ பேசிக்கொண்டு இருந்துவிட்டுக் கிளம்பினான்.

அவன் விடை பெறுகையில், "அம்மாவிடம் இருந்து கடிதம் வந்ததோ" என்று அடக்க ஒடுக்கமாக நின்று கொண்டு நாயகி கேட்டாள்.

அவளுக்கு முகுந்தனிடம் கொஞ்சம் பயம் வந்து விட்டது. தப்புகளை ஜாடையாகவேனும் சொல்லிக் காட்டி விடுகிறானே!

"நானே இன்று காலைதானே வந்தேன். அதற்குள் எப்படிக் கடிதம் வரும்?" என்றான் முகுந்தன்.

நாயகியின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது. சமாளித்துக் கொண்டு, "சீக்கிரம் வந்து விடுவார்கள். இல்லையா? நீங்கள் இங்கே சாப்பாட்டுக்குத் திண்டாடுவீர்களே" என்று கரிசனம் காட்டினாள்.

"திண்டாட்டம் ஒன்றும் இல்லை. அம்மா மாதிரிச் சமையல் இல்லை என்றாலும் ஒட்டல்காரனும் சாப்பிடும்படியாகத்தானே போடுகிறான். அப்போ நான் வரட்டுமா?" என்று முகுந்தன் எழுந்தான்.

வேண்டும் என்று நானே என்னவோ, மற்றவர்களிடம் விடைபெற்ற முகுந்தன் மீராவிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமலேயே போய் விட்டான். வெகு சிரமத்துடன் புத்தகத்தினுள் முகத்தைப் புதைத்தபடி இருந்த மீரா அவன் அழைப்பான் அழைப்பான் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போனாள். 'நாமாகத்தான் போனமே' என்று அவள் நிமிர்ந்தபோது அவன் படியிறங்கிப் போய் விட்டான். தன் ஏமாற்றத்தை வெளிக்காட்டாமல் மீண்டும் புத்தகத்தைப் படிப்பது போலப் பாவனை செய்தாள் மீரா.

தில்லைநாதருடைய வீட்டில் இருந்து திரும்பிய முகுந்தனுடைய உடம்பெல்லாம் எரிவது போல இருந்தது. கடைசியில் மீரா கூட இவ்வளவுதானா?

இரவாகிவிட்ட போதும் அவன் தில்லைநாதரிடம் வந்த காரணமே இதுதான் - அவரிடம் எடுத்துச் சொல்லி மீராவை வேலைக்குச் செல்லாமல் தடுத்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான்.

வெளியே சென்று வேலை பார்ப்பது என்றால் எளிது அல்ல. நாலு நல்லவர்கள் இருக்கிற இடத்தில் பத்துக் கெட்டவர்களும் இருப்பார்கள். பகப்போல சிலர் உண்டுதான் என்றாலும் பாயும் புலி போலப் பலர் இருக்கிறார்கள். அவரவர்களைச் சமாளிக்க வேண்டும். நாணலைப் போல வளைய வேண்டி இருக்கும். அதில் ஒடிந்து விடாமல் உறுதியாக இருக்க வேண்டும். நிறைய நெளிவு களிவுகள் தெரிய வேண்டும். அந்தச் சாகசங்களை எல்லாம் மீராவுக்கு, கள்ளம் கபடம் அற்ற மீராவுக்கு, வெகுளியான மீராவுக்கு கிடையாது என்று எடுத்துச் சொல்ல வந்தான்.

ஆனால் வரும்போதே, நாயகியின் போதனை அவன் காதில் நாராசமாக விழுந்தது. மீராவின் பதிலோ ரயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்றினால் கூட இவ்வளவு வேதனையைத் தந்திராது. அவ்வளவு துன்பத்தைக் கொடுத்தது அவள் பதில். அந்தக் கணத்தில் தன்னுடைய காதுகளையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை. சற்று நேரம் வெளியே போய்த் தன் மனதை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு மீண்டும் வந்தான் உலகத்திலேயே சிறந்த பெண் என்று அவன் எண்ணியிருந்த மீராவா இப்படிச் சொன்னாள்! ஒரு வேளை வேடிக்கையாகப் பேசி இருப்பாளோ? அப்படியானால், தில்லைநாதர் சொல்ல வந்த போது ஏன் முகம் சிவக்கத் தடுக்க வேண்டும்? குற்ற நெஞ்சின் எதிரொலி நானே.

இதுவரை அவள் அறிந்த மீராவுக்குள் வேறு ஒரு மீரா குடியிருக்கிறாள்!

அப்படியானால் அவனுடைய நெஞ்சில் குடியிருக்கத் தகுந்தவள் அந்த மீரா அல்ல என்று முகுந்தன் உறுதியாக நினைத்தான்.

9

நேர்முகத் தேர்வு என்பது மீராவுக்கு புதிய அனுபவம். சென்றும் நிறுவனத்தைப் பரிசோதிப்பார்கள். அதில் தேர்ந்து விட்டால் வேலை கிடைத்து விடும் என்று வெகு எளிதாக எண்ணி இருந்தாள்.

ஆனால் நடந்தது வேறு. நிர்வாகியிடம் சென்றதுமே அவர் சிபாரிசுக் கடிதங்களைத்தான் கேட்டார். மீராவிடம் தான் ஒன்றுமே இல்லையே. எதுவும் இல்லை என்றதும், "வருத்தமிருக்கிறேன்" என்று அவர் கையை விரித்து விட்டார்.

"சார் என்னை ஒன்றுமே கேட்கவில்லையே?" என்றாள் மீரா.

"கேட்பதற்கு என்னம்மா இருக்கிறது? ஓர் எம். எல். ஏ. சிபாரிசு கூட இல்லாமல் நீ விண்ணப்பம் அனுப்பியதே தவறு" என்றார் நிர்வாகி.

"அப்போ, யாருக்குப் பெரிய இடத்துச் சிபாரிசு இருக்கிறதோ, அவர்களுக்குத்தான் வேலையா?" என்று கேட்டாள் மீரா.

"ஆமாம்" என்றார் இயந்திரம் போல.

"அப்படியானால் நேர்முகத் தேர்வு என்று ஏன் அழைக்கிறீர்கள்? 'உனக்குச் சிபாரிசு செய்பவர்களின் கடிதங்களை அனுப்பி வை' என்று எழுதுவதுதானே! இதெல்லாம் என்ன ஏமாற்று வேலை?" என்று கூடாகக் கேட்டு விட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினாள் மீரா.

மீராவுக்கு ஏமாற்றத்தோடு ஆத்திரமும் சேர்ந்தது. கோபத்துடன் அந்த அலுவலகத்தை விட்டு வெளியேறினாள். வாயிலைக் கடந்ததும் சற்றுத் தயங்கி நின்றாள். வேலை இல்லையென்று ஆகிவிட்டதே. இனி என்ன செய்வது?

தலையைக் குலுக்கி விட்டுக் கொண்டாள். 'இந்த மடம் போனால் சந்தை மடம்' உழைக்கத் துணிந்து விட்டால் வேலைக்கா பஞ்சம்! இதுபோனால் இன்னொரு வேலை. தைரியத்துடன் தலையை நிமிர்த்தினாள். எதிரே கண்ணன் நின்று கொண்டு இருந்தான்.

"அடடே, மிஸ் மீரா அல்லவா? உண்மையாகவே நீங்கள்தானா? அல்லது நான் கனவு காண்கிறேனா? யாரைக் கிள்ளிப் பார்க்கலாம்?" என்று அபிநயத்துடன் கேட்டான்.

மீராவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. "நானேதான் மெய்யாகவே தான் வந்து இருக்கிறேன்!" என்றாள்.

"இந்த ஏழையின் கம்பெனியை நாடி நீங்கள் வந்த காரணம் யாதோ?" என்று அந்தக் கால மகாராஜா பாணியில் அவன் கேட்டான்.

உடனே மீராவின் முகம் கறுத்தது. "வேலை தேடி வந்தேன் ஆமாம். நீங்கள் என்ன ஏமாற்று வேலை செய்கிறீர்கள்? நேர்முகத் தேர்வுக்கு வா என்று கூறிவிட்டு சிபாரிசுக்குத்தான் மதிப்பு என்கிறீர்களே. இது என்ன நியாயம்?" என்று படபடத்தாள்.

கண்ணனுடைய முகத்தில் மகிழ்ச்சியும் வியப்பும் பரவின. உடனேயே ஆத்திரப்படுகிறவன் போல முகத்தை மாற்றி வைத்துக் கொண்டான்.

"அப்படியா சொன்னார் அந்த மானேஜர்! இப்போதே போய் அவருடைய தலையைக் கிள்ளி எடுத்து விடுகிறேன். உள்ளே வந்து பார்க்கிறீர்களா? ஒரே கிள்ளல்தான். தலை தனியாக விழுந்துவிடும்" என்று கண்ணன் வேகமாகச் செல்வது போல் சொன்னான்.

மீரா சிரித்து விட்டாள். "நீங்கள் ரொம்ப தமாஷாகப் பேசுகிறீர்களே" மீண்டும் பொங்கிச் சிரித்தாள். "நான் சொன்னது என்ன ஆயிற்று?" என்று கேட்டு வைத்தாள்.

"அதான் வந்து பார்க்கிறீர்களா என்று கேட்டேனே" என்றான் கண்ணன்.

மீரா, "சரி" என்று அவனோடு உள்ளே நடந்தாள்.

கண்ணனைக்கண்டதும் மானேஜர் எழுந்து நின்றார்.

"யாரைத் தேர்ந்து எடுத்தீர்கள், மிஸ்டர் மதி!" என்று கண்ணன் கேட்டான்.

"மிஸ் கந்தரியை சார். அவளுக்குத்தான் மந்திரியின் பாரிக இருக்கிறது" என்றார் மானேஜர். மீராவைக் கண்டதாகவே அவர் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

"ஓ! சரிதான்" என்றான் கண்ணன்.

மீரா திகைப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள். மானேஜரின் தலையைக் கிள்ள வந்தவனா இவன்?

கண்ணன் மீண்டும் பேசினான். "மிஸ்டர் மதி. இன்னொரு தலை உத்தரவும் அடிக்கச் சொல்லுங்கள். மிஸ் மீராவை இன்னொரு டைப்பிஸ்ட் ஆக நியமித்து இருக்கிறேன்."

மானேஜர் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார். கண்ணன் அதற்கு இடம் கொடாமல் மேலே பேசினார். "சம்பளம் ரூ. 250 என்று அடியுங்கள்" என்றான்.

"என்னோடு வாருங்கள் மீரா" என்று அவளை அழைத்துக் கொண்டு தன் அறைக்குப் போனான். மேசையின் பின்னே உள்ள சொகுசான நாற்காலியில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான்.

எதிரே உள்ள நாற்காலியில் மீரா அமர்ந்தாள். அவள் முகச் சிணுக்கம் மட்டும் மாறவில்லை.

கண்ணன் பாதி மூடிய கண்ணால் அவளைப் பார்த்தான். "என்ன மீரா! நீங்கள் தேடி வந்த வேலையைவிட ரூ. 50 கூடப் போட்டுத் தந்து இருக்கிறேன். பிடிக்கவில்லையா?"

"ஒ.. கூட ரூ. 50" மீரா இதுவரை அதை மனதில் எடுக்கவே இல்லை. கூடுதல் பணம் என்றால் சீக்கிரம் தேவையான பணம் சேர்ந்து விடுமே. "நன்றி சார். நான் அதை நினைக்கவே இல்லை?" என்றாள் முகம் மலர.

"பின்னே ஏன் முகச் சிணுக்கம்?"

மலர்ந்த முகம் மீண்டும் கும்பியது. "நீங்கள் அந்தச் சிபாரிசு ஆளையே தேர்ந்து எடுத்து விட்டீர்களே" என்றாள் குறையோடு.

"ஒ, அதுவா? தொழில் என்றால் இதை எல்லாம் பார்த்தாக வேண்டும் மீரா. நாளை ஒன்று தேவை என்றால் அந்த அமைச்சரிடம்தானே செல்ல வேண்டும். அவர் 'நேற்று என்னை மதியாதவன் இன்று ஏன் வந்தாய்' என்றால் என்ன செய்ய முடியும்?"

"ஆனால் அந்தப் பெண்ணைவிடத் திறமைசாலிகளும்.."

"பல பேர் இருப்பார்கள் மீரா. ஆனால் அத்தனை பேருக்கும் வேலை கொடுக்க முடியுமா? அதெல்லாம் நமக்குக் கட்டுப்படியாகாதம்மா" என்று கையை விரித்தான்.

அவன் சொன்ன விதத்தில் மீராவுக்கு மீண்டும் சிரிப்பு வந்தது.

"நீங்கள் நன்றாகச் சிரிக்கிறீர்கள்" என்று மெச்சினான் கண்ணன்.

அவனுடைய புகழுரையைக் கேட்டதும் மீராவின் முகம் சிவந்தது. அதுவரை அவளிடம் யாரும் - குறிப்பாக ஆண்கள் - அப்படி முகத்துக்கு நேராகப் புகழ்ந்தது இல்லை. முகுந்தன் கூடப் பேசியது இல்லை. சில சமயம், அவன் கண்களில் பாராட்டுதல் தெரியுமே தவிர வாய் அளவில் ஒன்றும் இராது. மற்றபடி வேற்று ஆண்களிடம் அவள் பழகியதும் இல்லை.

கண்ணனிடம் எப்படிப் பேசிப்பழக வேண்டும் என்று புரியவில்லை. அவனுடைய புகழுரையை ஏற்க மனமும் இன்றி மறுக்க வழியும் அறியாமல் மவுனம் சாதித்தாள்.

"உனக்கு எத்தனை வயது?" திடீர் என்று கேட்டான் கண்ணன்.

"பத்தொன்பது."

"ஏன் வேலை தேடி வந்தாய்?"

"குடும்பத் தேவை" என்றாள் மீரா சுருக்கமாக.

"அப்படித்தான் எல்லோரும் சொல்வது வழக்கம் ஆனால்..." முடிக்காமல் கண்ணன் ஒரு மாதிரி சிரித்தான்.

"ஆனால்?" என்று மீரா அவனை நேர்பார்வையாகப் பார்த்தாள்.

"நூற்றுக்கு நூறு உல்லாச வாழ்க்கை தேவைதான்" என்றான் கண்ணன் அசட்டையாக.

மீரா சிலிர்த்து எழுந்தாள். "உங்களுக்குப் பழக்கமான பெண்களை வைத்து எல்லோரையும் எடை போடக் கூடாது சார்" என்றாள் காட்டமாக.

"நீ மானேஜரிடம் போய் உன் வேலைகளைப் பற்றிக் கேட்டுக்கொள்" என்ற கண்ணன், காலைத் தூக்கி மேசை மேல் போட்டுக் கொண்டு, நாற்காலியில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

மீரா வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தாள். அவனிடம் ஏதோ ஒன்று சரியாக இல்லை. அந்த அறை இருந்த நேர்த்திக்கு அவன் பொருந்தவில்லை. அவனுடைய உடைகளும், கற்றுப்புறமும் இருந்த தோற்றத்துக்கு அவன் இருந்த நிலை கொஞ்சமும் ஒத்துப் போகவில்லை. எந்த வகையில்?

"என்ன மீரா?" என்றான் கண்ணன் பாதிக் கண்ணைத் திறந்து.

"ஒன்றுமில்லை..." என்று மீரா வெளியே விரைந்தாள்.

மாலை ஐந்துமணி அடித்ததுமே கல் விழுந்த பறவைகள் கூட்டமாக எல்லோரும் பறந்தனர். மீராவும் டைப் ரைட்டரை மூடி வைத்துவிட்டுக் கிளம்பினாள். பொதுவாக வேலையில் அவளுக்கு ஒரு கஷ்டமும் தெரியவில்லை. இதை ஏன் வேண்டாம் என்று முகுந்தன் சொல்ல வேண்டும்? அவனிடம் கேட்க வேண்டும் என்று எழுந்த போது தான் இனிப் பூங்கார் சந்திப்புகளுக்கு வழி இல்லை என்பது தோன்றியது. 'அடடா' என்று மனம் அங்கலாய்த்தது. அவன்தான் வீட்டுக்கு வருவானே என்று சமாதானம் செய்து கொண்டாள். அவனைத் தினமும் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தானே இந்த ஏற்பாடு. ஒரு பத்து மாதம் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இருந்து விட்டால், பிறகு... பிறகு...

இன்பக் கற்பனைகளில் மூழ்கியபடி மீரா கிளம்பினாள்.

"அய்யா கூப்பிடுகிறார்" என்று பையன் வந்து அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

மீரா கண்ணனுடைய அறைக்குப் போனாள்.

"வேலை திருப்தியாய் இருந்ததா?" கண்ணன் விசாரித்தான்.

"ஆமாம்" என்றாள் மீரா.

"நீ காலையில் ஏன் அப்படிப் பார்த்தாய்? ஒன்றும் இல்லை என்று மழுப்ப வேண்டாம்" என்றான் கண்ணன்.

மீரா ஒரு வினாடி தயங்கினாள். பிறகு, "எனக்கே தெரியவில்லை சார். ஏதோ ஒரு வகையில் நீங்கள் இங்கு பொருந்தவில்லை போல் தோன்றியது."

"அதாவது..."

"ஆமாம் சார். இந்த அறையை, மேஜையை, அலமாரியைப் பாருங்கள். எல்லாம் பளபளவென்று பார்க்கும் போதே ஓர் உற்சாகத்தைக் கொடுப்பது போல் இருக்கிறது. உங்கள் உடைகளைக் கூடப் பாருங்கள் இன்னமும் மடிப்பு கலையவில்லை. எல்லாமே 'கருக்'காக இருக்கின்றன. இதில் நீங்கள் மட்டும் சோம்பேறித் தனமாய்த் தொய்ந்து கிடப்பது போல் இருக்கிறீர்கள் சார். எதிலும் ஓர் அசட்டையோடு யாருக்கு வந்த விருந்தோ என்பது போல் இருக்கிறீர்கள். அது இங்கே சரியாக இல்லை" என்றாள் மீரா.

திடுக்கிட்டுப் போன கண்ணன் நிமிர்ந்தான்.

"அதற்கு என்ன செய்வது?"

"நீங்கள் இந்த அசட்டையையும், 'சோம்பேறி' மாதிரிக் கிடப்பதையும் விட்டு விட்டால் சரியாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்" என்று மீரா கூறி முடித்தாள்.

கண்ணனுக்கு மேலும் தூக்கிவாரிப் போட்டது அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

"இதுவரை யாரும் என்னிடம் இப்படிப் பேசியது இல்லை தெரியுமா?" என்றான் அவளைப் பார்த்தபடி.

"உண்மையாகவா சார்? பளிச்சென்று கண்ணை உறுத்துகிற மாதிரி அந்தப் பொருந்தாத் தன்மை தெரிகிறதே. ஒருவரும் சொன்னது இல்லையா?"

"நான் பணக்காரன் ஆயிற்றே என்னிடமே என்னைப்பற்றி குறை சொல்லலாமா? நீ சொல்கிறாயே?"

"நீங்கள் தானே கேட்டீர்கள்?" என்று மடக்கினாள் மீரா. "நாமாகப் போய் ஒருவரிடம் இது தப்பு தவறு என்று சொல்ல வேண்டாம். அவர்களாகக் கேட்கும் போது ஏன் சொல்லக் கூடாது?" என்று கேட்டாள்.

"சொல்லலாம், சொல்லலாம். நன்றாகச் சொல்லலாம்" என்று சிரித்தான் கண்ணன். கண்களில் புது ஒளி தோன்ற அவளைப் பார்த்தான்.

பிறகு கண்ணன் மீராவை தன்னோடு ஒரு சினிமாவுக்கு அழைத்தான்.

திடீர் என்று கண்ணன் சினிமாவுக்கு வருகிறாயா? என்றதும் மீராவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. முகூர்த்தனுடன் கூடப் போனது இல்லை. இவன் எவ்வளவு துணிச்சலாக அழைக்கிறான்.

"நான் வர முடியாது சார்" என்றாள் மொட்டையாக.

"ஏன்?"

"ஒரு பெண் அன்னியர்களோடு சினிமா போன்ற இடங்களுக்குச் செல்லமாட்டாள்."

"உனக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவுதான். என்னோடு எத்தனை பெண்கள் வந்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா?" என்றான் கண்ணன்.

"உங்களுக்குத் தெரிந்த பெண்களை வைத்து எல்லோரையும் எடை போடாதீர்கள் என்று முன்பே சொல்லி இருக்கிறேன். எனக்கு நேரமாகிறது. நான் வருகிறேன் சார்" என்று எழுந்து விட்டாள் மீரா.

"நில் மீரா. அன்னியன் என்றாயே.. நான் உன் முதலாளி ஆயிற்றே. எப்படி அன்னியன் ஆவேன்?" என்று கேட்டான் கண்ணன்.

மீராவுக்குச் சினம் உண்டாயிற்று. "ஒரு பெண்ணுக்குப் பெற்றோர்களும் உடன் பிறந்தவர்களும் கணவனும் தவிர மற்ற எல்லோரும் அன்னியர்தான். என்னைப் பொருத்த வரையில் நீங்கள் இதில் எந்த வகையிலும் சேரவழியில்லை. எனவே எனக்கு நீங்கள் அன்னியர்தான். வேறு விஷயம் இல்லையே சார். நான் வருகிறேன்" என்று மீரா அவன் மேலே பேசுமுன் அங்கிருந்து வெளியேறி விட்டாள்.

அவள் சென்று மறையும் வரை கண்ணன் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். "அன்னியனா!" என்று மெல்ல முணு முணுத்தான்.

ஒரு வாரம் சென்றது.

முகுந்தன் இந்த ஒரு வாரமும் மீராவின் வீட்டுக்கு வரவே இல்லை. அவனுடைய வீட்டைத் தாண்டிப் பல் செல்லும் போது இறங்கி விடலாமா என்று மீராவுக்குத் தோன்றும். தேவகி அம்மா இருந்தால் இறங்கி விடலாம்தான். ஆனால் முகுந்தன் தனியே இருக்கும் வீட்டுக்கு அவள் மட்டும் செல்வது சரியல்லவே. அவனாவது வரக் கூடாதா என்று மீராவின் மனம் ஏங்கியது. இந்த ஏக்கம் அவனுக்கு இருந்ததாகத் தெரியவில்லையே.

அன்று வேலைக்கு வந்த மீராவுக்கு ஓர் அதிசயம் காத்து இருந்தது. அவளுடைய பதவி உயர்ந்து இருந்தது. கண்ணன் தன்னுடைய அந்தரங்கச் செயலாளராக அவளை நியமித்து இருந்தான். சம்பளமும் கூடுதலாக நூறு ரூபாய்.

மானேஜர் வேலை உத்தரவை மீராவிடம் கொடுத்த போது அவளுக்கு ஆச்சர்யம் தாங்கவில்லை.

"என்ன சார் இப்படி? எனக்குப் புரியவில்லையே" என்று வியப்புடன் கேட்டாள்.

அவளுடைய உணர்ச்சிகளைக் கவனியாதவர் போல மானேஜர் முன்னே நடந்தார். "என் பின்னே வாருங்கள்" என்றபடி.

கண்ணனுடைய அறையை ஒட்டிய சிறு அறை ஒன்று. அதில் ஒரு மேசையும், நாற்காலியும். "இதுதான் உங்கள் அறை. டைரக்டர் வரும்வரை காத்து இருங்கள்" என்று கூறிவிட்டுப் போய் விட்டார்.

மீரா குழப்பத்துடன் நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

கண்ணன் ஏன் இப்படிச் செய்ய வேண்டும்?

வேலை பார்க்கத் தொடங்கிய ஒரு வாரத்தில் பதவி உயர்வா? ஏன்? இந்த ஒரு வாரத்துக்குள் தன்னுடைய திறமையைக் கண்டுதான் இப்படிச் செய்திருக்கிறானோ என்று தன்னையே ஏமாற்றிக் கொள்ள மீரா தயாராக இல்லை. பின்னே?..

மீராவின் மனதில் நெருஞ்சி முள் போலத் தைத்தது.

10

கிள்ளன் வரும் வரை மீரா மனம் குழம்பிக் கொண்டு நான் இருந்தாள். சினிமாக்களில் வருவது போல், பணத்தைக் காட்டித் தன்னை விலைக்கு வாங்கிவிடலாம் என்ற எண்ணத்தோடு இருக்குமோ என்று கூட நினைத்தாள். முதல் நாள் சினிமாவுக்குப் போக மறுத்ததில் இருந்தே. அவள் அப்படிப்பட்ட பெண் இல்லை என்பது அவனுக்குத் தெரிந்து இருக்குமே!

பின் ஏன்?

என்ன, என்னக் குழப்பம் தான் மிருந்தது. பிரச்சினைகள் எதிர்படும் போது சமாளித்துக் கொள்ளலாம். இப்போதே ஏன் நினை வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

இப்போதைக்கு மாதம் நூறு ரூபாய் கூட வருகிறது. இந்த நிதியில் ஏழே மாதம் வேலை பார்த்தால் கூடப் போதும். அதை என்னி மகிழலாம் என்று முடிவு செய்தாள்.

மீரா அறையைச் சுற்றிப் பார்த்தாள். சின்ன அறையானாலும் கவும் அழகாக இருந்தது. முக்கியகாரியதரிசி ரொம்பவும் ருக்'கான ஆள் போலும். உடனே இன்னொன்று தோன்றியது. ழய அந்தராங்கச் செயலாளர் என்ன ஆனார் என்று குழம்பத் டங்கினாள்.

நல்ல வேளையாகக் கண்ணன் விரைவில் வந்து விட்டான். துமே மீராவை அழைத்தான்.

"திருப்திதானே? மீரா."

"சார்! பழைய அந்தராங்கச் செயலாளர் என்ன ஆனார்?" என்று தன் சந்தேகத்தை வெளிப்படுத்தினாள் மீரா.

"நான் உனக்கு மகிழ்ச்சியா என்று கேட்டேன்."

"அது எப்படி சார்! என்னால் இன்னொருவருக்குத் தொல்லை என்றால் எப்படி மகிழ்ச்சியடைய முடியும்?"

கண்ணன் சிரித்துவிட்டு சொன்னான். "அவரைத் தாம்பரத்தில் நிர்வாகி ஆக்கி இருக்கிறேன். அந்த நிர்வாகி என்ன ஆனார் என்று கிளப்பாதே. யாருக்கும் வேலை போகவில்லை. இப்போது என்ன சொல்கிறாய்?"

"மகிழ்ச்சிதான் சார். ஆனால் இதற்கு உரிய தகுதி எனக்கு இருக்கிறதா என்பது தான் என் பயம்" என்றாள் மீரா.

"உன் தகுதி எனக்குத் தெரியும்" கண்ணன் அவளுக்கு சர்டிபிகேட் கொடுத்தான்.

அன்று மாலையும் கண்ணன் மீராவைத் தன்னோடு சினிமாவுக்கு அழைத்தான். "இப்போகூட வர மாட்டாயா?"

மீரா அவனை நிமிர்ந்து நோக்கினாள். "இப்படி எல்லாம் நினைத்துதான் எனக்குப் பதவி உயர்வு கொடுத்தீர்களா? அப்படியானால் அந்த உயர்வே எனக்கு வேண்டாம். கண்டபடி எல்லாம் கற்றுகிறவள் நான் அல்ல. தெரிந்து கொள்ளுங்கள்" என்றாள் உறுதியான குரலில்.

"சரி, சரி. உன் விருப்பம். உன்னை வீடுவரை காரில் கொண்டு விடலாமா? அல்லது அதற்கும் நடை உத்தரவு உண்டா?" என்றான் கண்ணன் வேடிக்கையாக.

"எனக்கு பஸ் வசதியாக இருக்கிறது. நான் வருகிறேன்" என்று அங்கிருந்து வெளியேறினாள் மீரா.

உலகத்தில் எட்டாவது அதிசயத்தைக் கண்டவன் போலக் கண்ணன் வாயைப் பிளந்து கொண்டு நின்றான்.

மீரா படியில் ஏறி வீடு வந்து சேர்ந்த போது அங்கு ஒரு அதிசயம் காத்து இருந்தது.

கண்ணனும் அவளோடு படியேறிக் கொண்டிருந்தான்.

"பார்த்தாயா, நீ விரட்டப் பார்த்தாலும் நான் உன் வீட்டுக்கே வந்து விட்டேன்" என்று பெருமையாகச் சிரித்தான்.

"உங்களை எங்கள் வீட்டுக்கு வரவேண்டாம் என்று சொல்லவில்லையே. உள்ளே வாருங்கள்" என்று வரவேற்றாள் மீரா. "அப்பா வீட்டில் இருக்கிறாரோ என்னவோ, சில சமயம் அவர் வர வெகு நேரம் ஆகி விடும்!" என்றபடி உள்ளே சென்றாள்.

"பார், மீராவா? சீக்கிரம் வா. இந்தச் சனியன்களுக்குக் காபியைக் கலக்கி ஊற்று. இந்த 'நள்ளிரவில் கோரக் கொலை'யைப் படிக்க விடாமல் தொண தொணக்கின்றன." நாயகி அலறப்படுத்தினாள்.

"சித்தி எங்கள் ஆபீசு முதலாளி வந்து இருக்கிறார். அப்பா வந்து விட்டார்களா?" உரக்கக் குரல் கொடுத்தபடி வந்தாள் மீரா.

"முதலாளியா?" நாயகியின் குரல் கழுத்தைப் பிடித்தது போல் கப்பென்று அடங்கியது.

கதவின் இடுக்கு வழியாகப் பார்த்தாள். "ஏண்டி மீரா, ரொம்ப சின்ன வயசாக இருக்கிறாரே. அவருக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா?" என்றாள் ரகசியமாக.

சித்தியின் குதிப்பை உணர்ந்த மீராவின் முகம் சிவந்தது. "எனக்குத் தெரியாது சித்தி" என்றாள் கடுமையான குரலில்.

"நான் வரட்டுமா, மீரா?" என்று சத்தம் கொடுத்தான் கண்ணன். அவனுக்கு அதற்குள் பொறுமை போய்விட்டது.

நாயகி கதவு இடுக்கில் இருந்து வெளியே வந்து நன்றாகவே தலையை நீட்டினாள்.

"நன்றாக இருக்கிறதே. முதன் முதலாக வந்திருக்கிறீர்கள். ஒரு காப்பித் தண்ணீராவது குடிக்காமலா போவது? இந்தாடி மீரா. ஒரு தம்ளர் காப்பி கலக்கிக் கொண்டு வா" என்றாள்.

மீரா காபி போடப் போனாள். காபியைக் கலந்து கொண்டு இருந்த போதே சித்தியின் குரல் தாராளமாகக் கேட்கவும் கலங்கினாள்.

அவள் அஞ்சியதற்கு ஏற்ப நாயகியும் தன் கணவனுடைய கையாலாகாத்தனத்தைப் பற்றி ஒரு புராணமும் பிள்ளையை நன்றாக வளர்க்க முடியாதது, பற்றி ஒரு காப்பியமும் பாடி முடித்தாள். கஷ்டம் என்று சொன்னால் சம்பளத்தைக் கூட்டித் தரமாட்டானா என்ற எண்ணம் அவளுக்கு. மூத்தாள் பெண் திருமணம் ஆகாமல் குதிர்போல் வளர்ந்து நிற்பது பற்றியும் குறைபட்டாள்.

'குதிர் போல்' அல்ல 'கொடி போல்' என்று மனதிற்குள் அவளைத் திருத்தினாள் கண்ணன். இப்படி சித்தி வளமற்ற சூழ்நிலை - இதில் வளர்ந்தும் மீரா பணம் என்றதும் வாயைப் பிளக்கக் காணோமே.

மீரா காபியோடு வந்தாள். அதில் கொஞ்சம் குடித்து விட்டுப் "பிரமாதம்" என்றான். பிறகு நாயகியின் புறம் திரும்பினான். "அம்மா, நீங்கள் கஷ்டப்படுவதாகச் சொல்கிறீர்கள். உங்கள் மகளோ, காரில் கொண்டு விடுகிறேன் என்றால் பல்லைக்காட்டத்தான் தண்டம் கொடுப்பேன் என்கிறாள்" என்றான்.

அவ்வளவுதான், நாயகி காளியாக மாறினாள். "ஏண்டி, இங்கென்ன கொட்டியா கிடக்குது. சந்தனம் மிஞ்சினால் என்பதுபோல் நடந்து கொள்கிறாயே" என்று கத்தினாள்.

மீராவுக்கு அவமானத்தால் முகம் கன்றியது.

"இல்லை சித்தி அவருக்கு எவ்வளவோ வேலை இருக்கும். நம்மால் நேரம் கெடுவானேன்..." என்று முடிக்கும் முன், நாயகி குறுக்கிட்டாள்.

"அப்படி வேலை இருந்தால் உன்னைக் காரில் அழைத்துப் போகிறேன் என்பாரா? எவ்வளவு பெரிய மனிதர் அழைக்கிறார், நீ முகத்தில் அடித்தது போல் மாட்டேன் என்று சொல்லி இருக்கிறாயே. குதிருக்கு ஆவதுபோல் பத்தொன்பது வயதாகிறது இன்னும் மனிதரின் தராதரம் அறிந்து பழகத் தெரியவில்லையே" என்று பொரிந்தாள் நாயகி.

"இனி மேல் இல்லை சித்தி" என்றாள் மீரா அடங்கிய குரலில். மேலும் எதிர்த்தால் நாயகியின் வேகம் அதிகமாகுமே.

"நான் வரட்டுமா?" என்று கண்ணன் எழுந்தான்.

"சரிங்க இவருக்கு நாலு பேரிடம் பேசிப் பழகத் தெரியாது. நீங்கள் தப்பாக எண்ணிவிடக் கூடாது. இந்தாடி மீரா, அப்பாவை வாசல்வரை கொண்டு போய் வழி அனுப்பிவிட்டு வா" என்று மகளை அனுப்பினாள்.

மீரா சங்கடத்துடன் கண்ணனைப் பார்த்தாள். அவன் முகத்திலோ புன்னகை மலர்ந்து இருந்தது. நிலைமையை ரசிப்பவன் போலத் தென்பட்டான். மீரா உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு கண்ணனோடு நடந்தாள்.

"வரட்டுமா, மீரா?" என்றான் கண்ணன்.

"சரி சார்" என்றாள் மீரா.

சித்தி அப்படித்தான் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரிப் பேசுவார்கள் என்று அவனிடம் சொல்லலாமா என்று மீராவுக்குத் தோன்றியது. கூடவே அவள் அன்னியன். அவனிடம் வீட்டு மனிதரின் குணத்தை விமர்சிப்பது நலமு என்று தோன்றியது. பேசாமல் வந்து நின்றாள்.

கண்ணன் காரை நோக்கி நடந்தான். அப்போது மனவில் பம்பரம் விளையாடி விட்டு மது திருப்பி வந்தான். தன் வீட்டு வாசலில் நின்ற காரைக் கண்டதும் ஆவலோடு தொட்டுப் பார்த்தான். தொட்ட இடத்தில் புழுதி ஒட்டியது. அதனைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த கண்ணனுடைய முகம் கறுத்தது. "ஆ- இந்தாப்பா. தொடாதே" என்று அதட்டினான்.

மதுவின் முகம் சுண்டிப் போயிற்று. மீராவின் வதனம் வாடிச் சுருங்கியது. சின்னப் பிள்ளை தொட்டால் தேய்ந்தா போய்விடும்? வெடித்துக் கொண்டு வந்த வார்த்தைகளைப் பல்லைக் கடித்து அடக்கினாள். இப்போது நானே சித்தியிடம் பாட்டுக் கேட்டு இருக்கிறாள்.

கண்ணன் போய் விட்டான்.

மதுவை அணைத்துக்கொண்டு மீரா உள்ளே திரும்பினாள்.

"முகுந்தண்ணா மாதிரி இந்த ஆள் நல்லவர் இல்லே அக்கா" என்றான் மது.

மீராவுக்கு ஒரு வாரமாக முகுந்தனைப் பாராத வேதனை அவள் வேலை பார்க்கிறாள்! பூங்காவுக்குச் செல்ல முடிய வில்லை. அவனாவது இங்கே வரலாம் அல்லவா? வந்து அறியாதவன் இல்லையே அதுவும் ஞாயிறுதோறும் கட்டாயமாக வருகிறவன் இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை முழுவதும் எட்டி கூடப் பார்க்கவில்லை அன்று சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போனவன்தான். இன்றுவரை தகவல் இல்லை. அப்படித்தான் மீரா என்ன குற்றம் புரிந்து விட்டாள்?

மீரா கோபத்துடன் தம்பியிடம் சொன்னாள். "போடா, பெரிய முகுந்தண்ணா. அவரிடம் இந்த மாதிரிப் பெரிய கார் இருக்கிறதாடா?"

"இல்லாவிட்டால் போகட்டுமே. எனக்கு முகுந்தண்ணா தான் பிடிக்கிறது" என்றான் மது பிடிவாதமாக.

"பாவம் சின்னப்பிள்ளை. காரையும் பணத்தையும் வைத்து மனிதரை எடைபோடத் தெரிவதில்லை" என்ற முருந்தனுடைய குரல் கேட்டு மீரா ஆர்வத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

முருந்தன் அவள் முகத்தைப் பாராமலே மதுவிடம் ஒரு சாக்லெட்டைக் கொடுத்தான். மது சசியை அழைக்க ஓடினாள்.

அதன் பின் மீராவிடம் திரும்பி, "அந்தத் திறமை எல்லாம் வளர்ந்த பிறகுதான் வருகிறது" என்று மேலும் குத்திப் பேசினான்.

மீராவுக்கு மதுவிடம் தான் சொன்னது மறந்து விட்டது. கண்ணின் பணத்தில் மீரா மயங்கி விட்டது போல் அல்லவா பேசுகிறான். அவள் என்ன அவ்வளவு மட்டமா? எவ்வளவு துணிவிருந்தால் அப்படி நினைப்பான்.

"ஆமாம். காரை வைத்து எடை போடத் தெரியவில்லை. கையில் கிடைக்கும் சாக்லெட்டை வைத்துத்தான் எடை போடத் தெரிகிறது. சின்னப்பிள்ளைதானே" என்று அவளும் குத்திக் காட்டினாள்.

முருந்தனுடைய முகம் கறுத்தது. மறுகணமே இயல்பாகிற்று. "பாவம்பிள்ளையே மீரா! நீ நிறமைசாவிதான் அதற்குள் கார் ஸாரி கிடைக்கத் தொடங்கி விட்டது போல் இருக்கிறதே. இன்னும் தூரமே இருக்காது" என்றான் ஏளனமாக.

"தூரம் இருக்கிறதா இல்லையா என்று கண்டு விட்டுப் போவதற்கு வந்திருப்பதுபோல் இருக்கிறது" என்றாள் மீராவும் அதே தூரில்.

முருந்தன் வெகு நேரமாகத் தோளைக் குலுக்கிக் கையை விரித்தான். "அதுதான் இல்லை. நீ கூடச் சம்மதிக்கத் தொடங்கிய பிறகு தூர இருக்க முடியுமா? அது கூடத் தெரியாதா எனக்கு? வழியில் உன் அப்பாவைப் பார்த்தேன்.

பிடித்துக்கொண்டு வந்து விட்டார். தெரு முனைவரை வந்து விட்டு சீவல் வாங்கப் போய் விட்டார்."

அவள் பேச்சின் பிற்பகுதியை மீரா கவனிக்கவில்லை.

மீரா சட்டெனக் கேட்டாள். "முருந்தன்! நான் வேலையில் சேர்ந்தது பற்றி உங்களுக்குக் கோபமா?"

"கோபமா?" அவன் கண்களை முடிந்த அளவு அகலமாக விரித்தான். "உன் மீது கோபப்பட நான் யாரம்மா!" என்று வெகு சாதாரணமாகச் சொன்னான்.

"உம்.. நிச்சயம் கோபமேதான். இல்லாவிட்டால் இப்படியா பேசுவீர்கள்?" என்றாள் மீரா.

"உஸ்... மெள்ளப் பேசு. யாரேனும் கேட்டால் தப்பாக அல்லவா நினைப்பார்கள். மெய்யாகவே உன் மேல் எனக்கு என்ன கோபம்? ஆண்களோடு பழகி அறியாதவள் ஆயிற்றே. திண்டாடுவாயோ என்றுதான் எச்சரித்தேன். நீ இவ்வளவு கெட்டிக்காரி என்று எனக்கு அப்போது தெரியாது. மீன் குஞ்சுக்கு நீந்தக் கற்றுக் கொடுக்கவா வேண்டும்?" என்று போகிற போக்கில் ஓர் அம்பை வீசிவிட்டுப் போனான்.

மீரா விக்கித்து நின்றாள். கோபம் இல்லை. கோபம் கொள்ள உரிமை இல்லை என்கிறானே. அவனுடைய உணர்ச்சிகளைப் பற்றி அவள்தான் அதிகப்படியாகக் கற்பனை செய்து கொண்டு விட்டாளோ? மீராவுக்கு நெஞ்சு படபடத்தது. இல்லை, இல்லை அவன் ஏனோ வேடம் போடுகிறான். வேண்டும் தானே சொல்லிக் கொண்டாள். திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னாள். சற்று மனதை நிடப்படுத்திக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

அப்போது அவளுடைய சிற்றன்னை முருந்தனிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு இருந்தாள். "அந்தக் கண்ணனை உங்களுக்குத் தெரியுமாமே தம்பி. அவருக்குக் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதா?" என்று வெகு ஆவலுடன் கேட்டாள்.

அதன் உட்குறிப்பை உணர்ந்த மீராவின் முகம் ஒரே நந்தமாகி விட்டது. "நீ, என்ன கேள்வி எல்லாம் கேட்கிறீர்கள் சித்தி?" என்று அதட்டினாள்.

நாயகியா பயப்படுகிறவள்!

"ஏன், நான் கேட்டதில் என்ன தப்பு? வீட்டில் வயதுக்கு வந்த பெண் இருந்தால் நல்ல வரன் எங்கே இருக்கிறான் என்று நான் எல்லாப் பெற்றோரும் தேடுவார்கள். நீ மூத்தாள் பெண் என்பதால் உனக்குக் கல்யாணம் செய்யாமலே நான் இருக்க முடியுமா? பிறகு ஊர் என்னை நார்நாராகக் கிழித்து விடாதா?" என்று அடுக்கினாள். "என்ன தம்பி நான் சொல்வது" என்று முருந்தனிடமே கேட்க வேறு செய்தாள்.

"சரிதான் சின்னத்தை. ஆனால் அதை மூன்றாம் மனிதனான என்னிடம் கேட்கக்கூடாது. தன்னிடம் தனியே கேட்கவேண்டும் என்கிறான் மீரா. அவ்வளவு தான் விஷயம்" என்று விளக்கினான் முருந்தன்.

மீரா முருந்தனை வெறித்துப் பார்த்தாள். முருந்தனா இப்படிப் பேசுகிறான்!

முருந்தன் மீண்டும் பேசினான். "மீரா, உனக்குப் பதவி உயர்வு கிடைத்து இருக்கிறதாமே! கண்ணனைக் காலையில் பார்த்தபோது சொன்னான். சிலருக்கு வாழ் நாள் முழுவதும் முயன்றாலும் முடிவது இல்லை. உன் நிறமை - ஒரே வாரத்தில் உயர்ந்து விட்டாயே! என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்" என்றான்.

வாழ்த்தே வசையாக முடியுமா? அப்படித்தான் ஆயிற்று முருந்தன் பேசிய பேச்சு.

11

அன்றும் முருந்தன் மீராவின் வீட்டுக்கு வந்தான். அதாவது, தில்லைநாதர் வழியில் அவனைக் கண்டு விடாப் பிடியாய் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்திருந்தார். மற்றபடி அவனாகத்தான் வருவதே இல்லையே!

அவனிடம் நாயகி பிரமாதமாகப் பெருமை அடித்தாள். "உங்களுக்குத் தெரியுமா, தம்பி? இப்போது மாதம் ரூ. 350 சம்பாதிக்கிறாளாக்கும். இப்படியே போனால், இன்னும் கொஞ்ச நாளில் உங்களைக்கூட மிஞ்சி விடுவாள். நூறு ரூபாய் வரிய உயர்வாக்கும்" என்று ஜம்பம் போசினாள்.

அவளுக்கு முருந்தனைப் பிடிக்கவில்லை. அவனை மட்டம் தட்டியவன் அல்லவா? இப்போது மீராவின் முன்னேற்றத்தைச் சாக்கிட்டு அவனைப் பதிலுக்கு மட்டம் தட்ட முனைந்தாள்.

"கேள்விப்பட்டேன்" என்று முருந்தன் சுருக்கமாக முடித்து விட்டான்.

நாயகியா விடுகிறவள்? "முருந்தன் தம்பிக்கு காபி கொண்டு வா" என்று மீராவை உள்ளே அனுப்பினாள். "தம்பி! அந்த முதலாளிக்கு மீரா என்றால் உயிர். கூடிய சீக்கிரம் கல்யாணம் கூட இருக்கும். நாளைக்குக் கூட ஏதோ விருந்தாம். அதற்கு மீராவையும் அழைத்துப் போகிறாராம். அங்கே போக 'பளபள'வென்று ஒரு சேலை வாங்கிக் கொடுத்து இருக்கிறார் பார்."

முகுந்தனுடைய உடம்பு எரிந்தது. கண்டவனிடமிருந்து - அவள் முதலாளியாகத்தான் இருக்கட்டுமே கட்டுகிற சேலையைப் பரிசு வாங்கக்கூட மீரா தயாராகி விட்டாளா? சே.

மேலும் அந்த வீட்டில் இருக்க முடியாமல் வெளியேற எழுந்தான். ஏதோ நினைத்தவளாக, "எங்கே விருந்தாம்?" என்று வினவினாள்.

"அது- அது என்ன பேருங்க?" என்று நில்வைநாதரிடம் கேட்டாள் நாயகி.

"துவாரகாநாத் கம்பெனிக்காரர்கள் விருந்து கொடுக்கிறார்கள். பெரிய கம்பெனி இல்லையா?" என்றார் நில்வைநாதர்.

துவாரகாநாத்தின் விருந்து எப்படி இருக்கும் என்பது முகுந்தனுக்குத் தெரியாதா?

"எப்படித் திரும்பி வருகிறாளாம்? முதலிலேயே கிளம்பி விடுகிறாளா?" என்று கேட்டான் முகுந்தன்.

"விருந்து முடிந்ததும் அந்த முதலாளித் தம்பியே கொண்டு வந்து விட்டு விடுவாராம்! அவர் மீராவைத் தனியாக அனுப்புவாரா? அவர் மனசு தாங்காதே" என்று பெருமையடித்தாள் நாயகி.

முகுந்தன் நில்வைநாதரை நேராகப் பார்த்தான். "விருந்து முடிய வெகு நேரம் ஆகிவிடும். அவ்வளவு நேரம் கழித்து மீரா அந்தவனுடன் வீடு திரும்புவதா?" என்று அழுத்தமான குரலில் கேட்டான்.

நில்வைநாதர் பதில் சொல்ல முடியாமல் தினறினார்.

நாயகி உதவிக்கு வந்தாள். "அடுத்தவனுடன் என்று நீங்கள் எப்படிச் சொல்லலாம்? ஆபீஸில் உதவுக்கு அவர் முதலாளி, மற்ற நேரத்துக் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறவர். அவளுடைய கஷ்ட-

எல்லாம் இனி அவருடையதுதானே! அவரோடு வந்தால் என்னவாம்?" என்று அடித்துப் பேசினாள் நாயகி.

"ஒன்றும் இல்லை. ஒன்றுமே இல்லை!" என்றான் முகுந்தன், கசந்த குரலில். அவனுக்கு அதற்கு மேல் அங்கு இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. உடனே விடை பெற்றுப் போய்விட்டான்.

காபியுடன் வந்த மீரா முகுந்தனைக் காணாமல் சோர்ந்தாள். அவளுடைய முகவாட்டத்தை நாயகி கவனித்தாள். அவள் மனதில் பல எண்ணங்கள் தோன்றின.

அன்றிரவு தனிமையில் கணவனைக் கண்டித்தாள். "உங்களுக்கு கொஞ்சமாவது மூளை இருக்கிறதா? இவனைப் போய் வீட்டுக்கு அழைத்து வருகிறீர்களே. மீராவைக் கண்டாலே சண்டைக்கு வருகிறான்."

தலையணை மந்திரம் மெல்ல மெல்ல ஏறியது.

அந்த விருந்துக்கு செல்ல மீரா மிகவும் தயங்கினாள்.

"விருந்துக்கு நான் கட்டாயம் வந்து தான் ஆக வேண்டுமா சார்?" என்று பத்தாவது தடவையாகக் கண்ணனிடம் கேட்டாள்.

"கட்டாயம், கட்டாயம் மீரா. இதுவும் உன் வேலையில் ஒரு பகுதிதான். எல்லாப் பங்குதாரர்களும் அவரவரின் செயலாளர்களோடுதான் வருவார்கள். அங்கேயே சில தொழில் முறைப் பேச்சுக்கள் நடக்கும். அதில் முக்கியமானதை எல்லாம் நீ மனதில் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்றான் கண்ணன்.

"எது முக்கியம் என்றே எனக்குத் தெரியாதே இந்த வேலையே இன்னமும் எனக்குப் பிடிபடவில்லை. இதற்குள் முக்கியம் கண்டு பிடிக்க எப்படி முடியும்? ஒன்று செய்யுங்கள். நீங்கள் அந்தப் பழைய செயலாளரையே இங்கு வர வழைத்து விடுங்கள். அதுதான் உங்களுக்கு வசதி. நான் பழைய வேலைக்கே போய் விடுகிறேன்" என்றாள் மீரா.